

Lord
genaamd
De groote

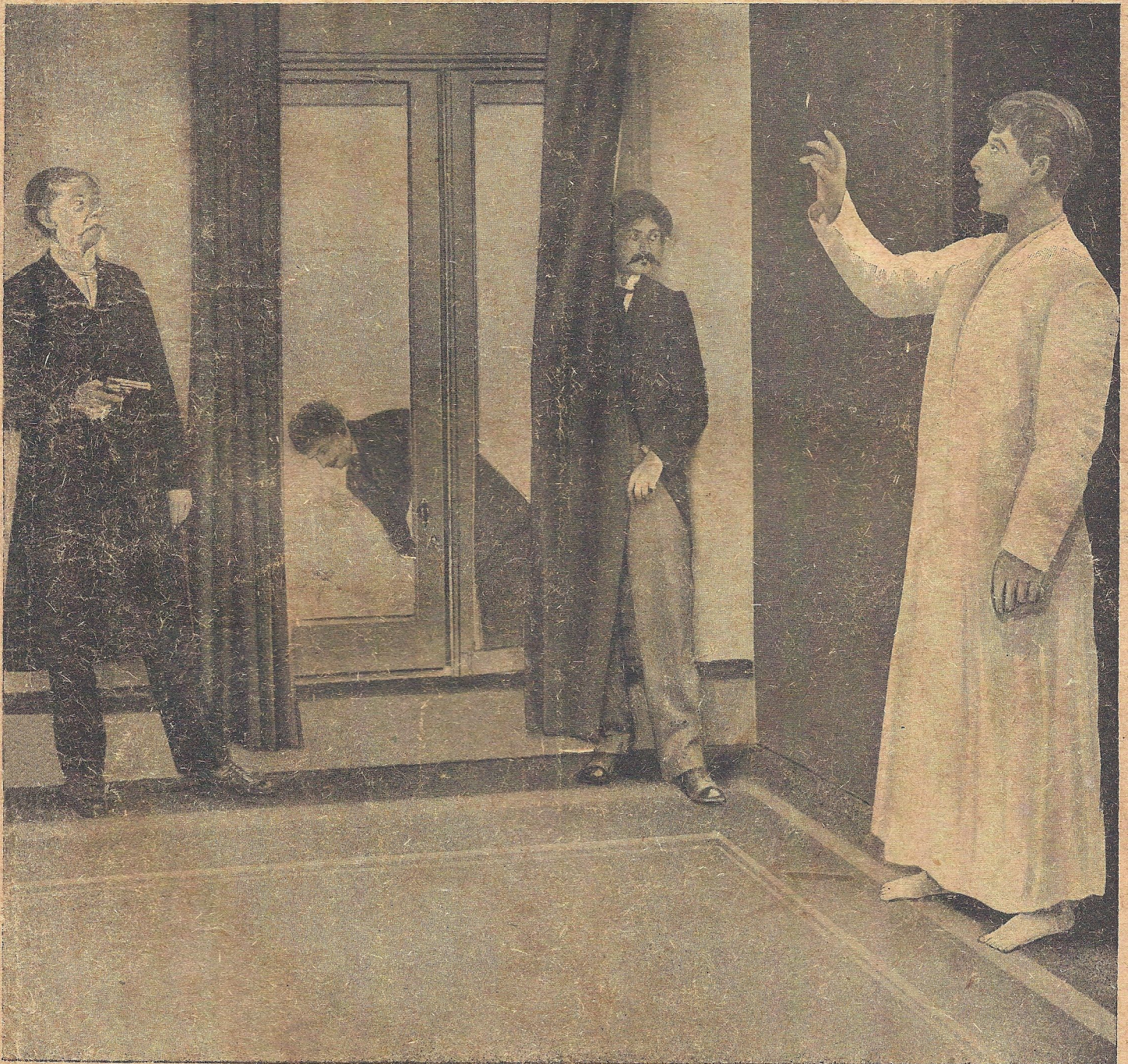


Lister
Raffles
Onbekende.

No. 197

Een zeldzame gast

12½ Cent
15 CENT



Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK EN KUNSTHANDEL HEERENGRACHT 313 AMSTERDAM

EEN ZELDZAME GAST.

HOOFDSTUK I.

De gastvoorstelling van Mea Nordica.

Omstreeks zeven uur in den avond, vroeg in November, verdrong zich een groote menigte voor het Haymarket Theatre te Londen.

Naast de breede deuren van den schouwburg waren groote aanplakbiljetten tegen de muren bevestigd, waarop met groote letters vermeld stond:

Hedenavond opvoering van
„FEDORA” VAN VICTORIEN SARDOU.

Door het Italiaansch gezelschap, onder directie van
LUIGI SALTARELLO.

Optreden van de wereldberoemde diva

Mea Nordica in de titelrol.

Daaronder stonden vermeld een verbazend hooge prijzen, welke voor deze voorstelling betaald moesten worden, en nog eenige andere namen van actrices en acteurs, die de hoofdrollen vervulden.

Raffles 197.

Vroege toeschouwers, die een goed plaatsje wilden hebben, voor het meerendeel Italianen, maar ook vele Londenaren, die de taal van Virgilius machtig waren, verdrongen zich voor de loketten.

Voor den breeden ingang reden prachtige equipages en automobielen aan.

Dan kwam de portier toesnellen, die de deuren opende en aanstonds stapten de dames in dure avondtoiletten en de heeren in rok en cape om vlug de weinige treden naar den hoofdingang op te loopen.

Om acht uur was het groote gebouw tot aan de nok gevuld.

Reeds moesten de bezoekers achter de loketten teleurgestelde bezoekers die niet van een besproken plaats voorzien waren, terugzenden.

De schouwburgzaal vertoonde dien avond een sterk cosmopolitisch karakter.

De Fransche en de Italiaansche colonie, de Spaansche zoowel als de Portugeesche, maar ook vooral de Duitse, hadden vele honderden vertegenwoordigers afgevaardigd om getuige te zijn van den triomf, welke ongetwijfeld de groote Italiaansche tooneelspeelster te beurt zou vallen.

Weliswaar was dit reeds de twintigste gastvoorstelling, welke zij in de Engelsche hoofdstad gaf, maar niettemin was de belangstelling nog volstrekt niet verflauwd.

Integendeel, het scheen alsof de zegepraal van de groote Italiaansche tooneelspeelster toenam met den tijd, dien zij te Londen had doorgebracht.

Reeds hadden de aanplakbiljetten opvoeringen vermeld van „Romeo en Julia” „Frou-Frou” „De Cotem-de Feeks” en steeds was haar succes toegenomen.

Reeds herhaaldelijk hadden verscheidene impressario's zich in haar kleedkamer verdrongen, teneinde te trachten, haar over te halen, tot het afdrukken van een nieuw engagement, maar Mea Nordica had hen steeds met een bekoorlijk glimlachje ontvangen en een stellige weigering doen hooren.

Omtrent de reden, die er haar toe bracht om zelfs de voordeeligste aanbiedingen af te slaan, liet zij zich echter nimmer uit.

Natuurlijk was dit spoedig bekend geworden in de hoogere Londensche kringen en reeds deden allerlei romantische en fantastische verhalen omtrent de schoone de ronde.

Juist om acht uur nam de voorstelling een aanvang.

En dadelijk boeide Mea Nordica het gehoor, waarvan toch zeker de helft geen Italiaansch verstond, door haar heerlijk spel.

In ademlooze spanning volgde het publiek de avonturen van de ongelukkige Fedora, zoo wreed heen en weder geslingerd tusschen wraak en liefde.

De pauze kwam na het derde bedrijf.

Nog geheel onder den indruk van het spel der Italiaansche actrice bleef het publiek even zwijgen en als onder betoovering zitten.

Maar toen stond het als één man op en juichte Mea Nordica als bezeten toe.

Een minutenlang applaus en bravo-geroep vervulde de zaal.

Zeven maal moest het gordijn worden opgehaald en telkens kwam de beroemde diva met een betooverend

lachje om de schoone lippen, voor de haar gebrachte hulde danken.

Toen liep de zaal langzamerhand leeg en begaf het publiek zich naar de koffiekamers.

Intusschen had Mea Nordica, voorafgegaan door eenige kleedsters, die een viertal prachtige bloemstukken voor haar uitdroegen, zich naar haar kleedkamer begeven.

Men had de ruimste en best gelegen kamers ter beschikking van de Italiaansche actrice gesteld.

Het eigenlijke kleedvertrek was zeer ruim.

Er bevond zich een zeer groote kaptafel, beladen met fraai kristal, poederdoozen, handspiegels en andere onmisbare toiletartikelen.

Langs een der wanden stond een breede sofa.

En aan weerszijden daarvan bevonden zich twee gemakkelijke fauteuils, belegd met Perzische kleeden.

Een groote staande spiegel vulde een der hoeken van het groote vertrek.

Behalve de deur die op het tooneel uitkwam, had deze kleedkamer nog een tweed deur, die naar een soort anti-chambre leidde, waar zich de beide kleedsters van de actrice ophielden, die iedereen wegzonden, die ongevraagd het heiligdom van Mea Nordica trachtte binnen te dringen.

Bijna op hetzelfde oogenblik dat de actrice haar kleedkamer binnentrad, werd de deur geopend.

Een rijzig man, gegrimeerd als Iwan, trad op zijn beurt snel binnen en liep recht op Mea toe.

Deze wendde zich om, zag den binnentredende even aan en wierp zich toen aan zijn borst.

Even bleef het paar zoo staan.

Toen hief Mea het hoofd op en blifft den jongen Italiaan met haar schoone oogen aan.

— Ben je tevreden over mij, Vittor'?

— Zou ik niet, Mea? vroeg de jonge man op teederen toon. Je hebt jezelf vanavond weder overtroffen. Ik ben trotsch op je! O, hoe verlang ik naar het oogenblik dat ik je mijn vrouw zal mogen noemen.

De jonge vrouw wierp een verschrikten blik om zich heen.

— Stil! Stil! fluisterde zij. Praat niet zoo hard! De muren kunnen ooren hebben en je weet wel, dat onze verbintenis voorloopig nog een geheim moet blijven!

— Maar ik heb je zoo lief, Mea! fluisterde de jonge man hartstochtelijk, terwijl hij haar aan zijn borst drukte en haar lang op den mond kustte.

Een licht geritsel in het kleine voorvertrek deed hen verschrikt uit elkander stuiven.

Er werd op de deur geklopt en een der goed afgerichte kleedsters trad binnen.

Zij vroeg in het Fransch:

— Wil Madame bezoeken ontvangen?

Een lichte rimpel verscheen tusschen de fraai gevormde wenkbrauwen der schoone Italiaansche.

— Het zijn toch geen journalisten? vroeg zij met een vragenden blik.

— Neen Madame! antwoordde de kleedster glimlachend. Het is de heer Sullivan van Scotland. Gij kent hem immers wel?

— Ja zeker! riep Mea Nordica levendig uit. Dat is de jonge man, die heeft aangeboden een wakend oogje op mijn juweelen te houden. Hij is zeer vriendelijk voor mij geweest en hij is een van mijn bewonderaars, beste Vittorio! zoo wendde zij zich met gultig opgeheven wijsvinger tot den jongen acteur aan haar zijde. Nu, laat hem maar binnenkomen, Suzette! zoo vervolgde zij.

De kleedster verwijderde zich weder en even later trad een jonge man van omstreeks zeven en twintig jaar, klein maar krachtig gebouwd, binnen.

Zijn twee donkere oogen schitterden in een energiek, eenigszins gebruid gelaat.

Het was James Sullivan, de onlangs benoemde inspecteur van Scotland Yard, de rechterhand van hoofd-inspecteur Baxter en die reeds eenige tamelijk ingewikkelde zaken met succes teneinde had gebracht.

De jonge man had dan ook alle reden om tevreden te zijn en hij zou dat ook zeker zijn geweest, als er niet een groot verdriet aan zijn leven knaagde!

Een van de voornaamste redenen, die hem hadden aangespoord tot bijzonder grooten ijver was de hoop geweest, dat men hem het onderzoek zou opdragen in

verschillende zaken, waarin de Groote Onbekende onmiskenbaar de hand had gehad.

Hij had het als zijn ideaal beschouwd, den geheimzinnigen John Raffles met eigen hand te kunnen arresteren en onschadelijk maken.

Drie, vier malen had hij van aangezicht tot aangezicht met den gentleman-inbreker gestaan, telkens onder een andere gedaante, en al die keeren was zijn bitterste vijand hem ontkomen, op een wijze, die waarlijk raadselachtig mocht worden genoemd.

Een groot aantal gevaarlijke boosdoeners had het aan de bemoeiingen van James Sullivan te danken, dat zij voor geruimen tijd onschadelijk waren gemaakt, maar John Raffles liep nog steeds op vrije voeten!

Op dit oogenblik echter scheen Sullivan zich daar weinig van aan te trekken.

Zijn geheele gelaat toonde diepe ontroering, toen hij met uitgestrekte handen op de Italiaansche tooneelster toetrad en tot haar zeide:

— Gij zijt een groote kunstenaars, Signora! Ik heb nog zelden de rol van Fedora zoo aangrijpend zien vertolken.

— Zoo, waarlijk? Dat doet mij groot genoegen, mijnheer Sullivan! zeide Mea Nordica, terwijl zij den jongen man met een vriendelijk handgebaar tot zitten noodigde. Zijt gij alleen in den schouwburg? zoo vervolgde zij.

Sullivan bloosde licht toen hij antwoordde:

— Neen, Signora? Een mijner vrouwelijke collega's heeft hedenavond eveneens vrij — en zoo zijn wij beiden.....

Hier begon de jonge man te stotteren.

De jonge actrice wisselde een snellen en veelbetekenden blik met haar minnaar en zeide toen snel:

— Ik begrijp er alles van, mijnheer Sullivan! Het is zeker die jongedame, waarmede ik u reeds eenmaal op het buitenverblijf van graaf Wilmore heb aangetroffen?

— Ja Signora! antwoordde Sullivan, terwijl hij nog dieper bloosde.

— Zij is immers detective? ging de diva schalks voort.

— Ja Signora?

— Haar naam is Ann Brunt?

— Gij hebt het goed onthouden, Signora!

— Welnu, mijnheer Sullivan — gij hebt u geheel belangloos zooveel moeite gegeven om mijn kostbare juweelen te bewaken, en uwe mannen hebben zoo getrouw en onopvallend hun plicht gedaan, dat ik u waarlijk wel een kleine vergoeding schuldig ben! Wilt ge mij de eer aandoen, na afloop van de voorstelling met mij en Signor Vittorio het souper te gebruiken in Hotel Cecil?

De jonge inspecteur boog gevleid!

Hij wilde antwoorden, toen er opnieuw op de deur geklopt werd.

De kleedster trad weder binnen en diende aan.

— Graaf Wilmore en zijn neef verzoeken om de eer, bij de Signora te worden toegelaten!

— Laat hen aanstonds binnenkomen, Suzette — en dan geef je voor iedereen belet, begrepen?

De kleedster verwijderde zich weder en hield een oogenblik later de deur voor twee bezoekers open.

De eene was een rijzig man van omstreeks vijftig jaar met een reeds grijzenden spitsen baard en lange knevels, die martiaal in de hoogte waren gedraaid.

Hij had doordringende grijze oogen en zijn geheele houding verried den man.

Zijn metgezel was ongeveer dertig jaar, hij had weelderig zwart haar, dat in krullen langs zijn slapen hing en waarmede zijn blauwe oogen zonderling contrasteerden.

De beide heeren waren in elegant avondtoilet gekleed.

Het waren graaf Wilmore en zijn neef John Mugdale.

De graaf trad, na een buiging voor Vittorio te hebben gemaakt, op de Italiaansche tooneelspeelster toe en zei met ontroerde stem:

— Ik kon niet nalaten u mijn hartelijken dank te komen betuigen, Signora. Uw heerlijk spel heeft ons beiden ten diepste ontroerd. Gij zijt een kunstnares bij de gratie Gods!

Mea wierp den spreker een dankbaren blik toe en zeide:

— Het verheugt mij, deze woorden uit uw mond te

hooren, graaf! Ik weet dat gij een voortreffelijk kunstkenner zijt en dat gij niet gewoon zijt te vleien. Is het waar dat gij pas veertien dagen geleden van een lange reis door Europa zijt teruggekeerd? Ik hoorde dit zooveel zeggen door een mijner collega's die u van het tooneel af in uw loge heeft zien zitten.

— Ja Signora! antwoordde de Graaf. Ik vertoef zeer weinig in mijn vaderland. Meestal reis ik de geheele wereld door. Mijn landgoed had dan ook bijna een jaar ledig gestaan, toen ge mij de eer aandeedt, daar met eenige leden van uw gezelschap te verschijnen.

— Maar nu blijft gij zeker eenigen tijd hier?

— Daar is nu nog niets van te zeggen, Signora! antwoordde graaf Wilmore. Gij moet weten, dat ik een zeer wispelturigen aard heb en weinig hokvast ben! Mogelijk krijg ik reeds morgen den inval om mijn jacht in gereedheid te laten brengen en naar een onbekende bestemming te vertrekken. Maar thans ben ik nog te Londen, ik ben in het Haymarket theater, ik ben in de kleedkamer van een der grootste Italiaansche tooneelspeelsters — en ik heb de eer haar hier uit te noodigen met mijnheer Vittorio te willen soupeeren in het Hotel Cecil.

De bevallige actrice wisselde snel een blik met Vittorio en Sullivan en scheen met zich zelve in beraad te staan.

Graaf Wilmore had dezen blik blijkbaar opgevangen, want hij vervolgde haastig:

— Ik denk er natuurlijk niet aan, mij op te dringen, indien gij reeds eenige afspraak mocht hebben gemaakt.

— De zaak is..... begon Mea Nordica aarzelend.

Toen hief zij snel het hoofd op en zeide:

— Waarom zou ik er ook een geheim van maken, graaf! Ik had zoo juist mijnheer Sullivan, dien gij eveneens moet kennen, en miss Brunt verzocht, met mij te willen soupeeren!

Nu pas scheen graaf Wilmore de aanwezigheid van een derden persoon in het vertrek op te merken.

Hij wendde zich langzaam naar Sullivan om, klemde het monocle, dat hij aan een dun zijden koordje droeg in het rechteroog, maakte een kleine buiging voor den

inspecteur, en zeide toen op hoffelijken toon:

— Mijnheer Sullivan — ik had inderdaad reeds het genoegen u tijdens een snipperjacht op mijn landgoed bij Hillsend te ontmoeten. Het spreekt vanzelf, dat ik niets liever zou willen dan ook van uw gezelschap te profiteren. Ik heb dus de eer, mijn zooeven gedane uitnoodiging ook tot u en Miss Ann Brunt uit te strekken, van welke verrichtingen op het gebied der justitieele onderzoekingen ik reeds veel goeds vernomen heb.

Mea Nordica klapte in de handen en riep op vroolijken toon:

— Dat is een prachtige beslissing, graaf, zij doet u alle eer aan. Het blijft dus afgesproken — wij zullen elkander na afloop van de voorstelling hier weder aantreffen!

— Ik mag dus ook op mijnheer Vittorio rekenen? vroeg graaf Wilmore.

— Dat spreekt vanzelf, hernam de Italiaansche actrice.

— Maar wat zijt gij stil, Vittorio! zoo wendde de jonge vrouw zich eensklaps tot den acteur.

Inderdaad had de jonge man nog zeer weinig gesproken sedert de eerste bezoeker werd aangekondigd.

Hij glimlachte nu flauwtjes en zeide:

— Ik gevoel mij een weinig onwel, lieve Mea! Misschien komt het van de warmte. Het is hier achter het tooneel zeer benauwd. Ik heb een weinig hoofdpijn en ik gevoel mij ook wat duizelig.

De jonge actrice streek haar minnaar met een liefkoozend gebaar even over het haar en zeide toen:

— Het zal in de frissche lucht wel overgaan! Maar daar wordt reeds gewaarschuwd, mijne heeren! Nu moet ik u weggagen, want ik moet mij nog snel verkleeden!

HOOFDSTUK II.

Een noodlottig sterfgeval.

De voorstelling was afgelopen.

Een reusachtige ovatie, zooals het Haymarket Theatre nog zelden had beleefd, was aan Mea Nordica ten deel gevallen.

Men had haar letterlijk onder bloemen bedolven en de Italianen in de zaal hadden hun keel heesch geschreeuwd.

Nog klonk het „Eviva la Nordica!” door de zaal, toen de jonge tooneelspeelster reeds op weg was naar haar kleedkamer, met de armen vol bloemen.

Zij ontdeed zich haastig van haar tooneelcostuum, verwijderde de laag schmink, en stak zich met de hulp harer kleedster in een sierlijk rondtoilet.

Nauwelijks was zij hiermede gereed, of er werd op de deur geklopt.

Vittorio trad binnen.

Mea snelde op hem toe en trok hem met beide handen verder het vertrek in.

Maar toen zij zijn gelaat duidelijk zag bij het licht van de electriche kroon, riep zij verschrikt uit:

— Je bent werkelijk heel bleek, Vittorio! Je bent toch niet ziek?

De jonge Italiaansche acteur bracht met een vaag gebaar de hand aan het voorhoofd.

Er parelden kleine druppeltjes zweet op zijn slapen.

Zijn mooie bruine oogen hadden een zonderlingen glans en de pupillen waren tot het uiterste verwijd.

— Ik weet waarlijk niet wat het is, Mea — maar ik gevoel mij waarlijk niet zoo goed. Maar ik ben er zeker van, dat de avondlucht mij goed zal doen. Het Hotel

Cecil is hier niet ver van verwijderd. Wij kunnen wel loopen, als je het goed vindt!

— Natuurlijk vind ik het goed, *mio caro!* zeide Mea met een vleiend stemmetje, terwijl zij haar arm om den hals van den jongen man sloeg en hem innig kuste. En als het dan niet beter is, moet je spoedig naar je hotel gaan!

Zij wilde nog iets zeggen, toen de deur opnieuw openging en Sullivan binnentrad, verafgegaan door Ann Brunt, de bevallige detective van Scotland Yard.

Enkele seconden later trad graaf Wilmore, gevolgd door John Mugdale binnen en thans was het kleine gezelschap voltallig.

Een half dozijn impressario's, even zooveel persmensen en een half honderd aanbidders werden met weergalooze bekwaamheid door de kleedsters weggezonden, tien minuten later begaf het groepje zich vroolijk babbelend op weg naar het Hotel Cecil.

Het was een heerlijke avond.

Voor den tijd van het jaar was het nog bijzonder warm.

De sterren tintelden aan den hemel.

Het was nog zeer druk op straat.

De meeste schouwburgen gingen op dit uur uit en de bezoekers begaven zich naar de omringende café's en restaurants.

Vittorio en Mea liepen gearmd.

Graaf Wilmore was in een diepzinnig gesprek met Sullivan verdiept over verschillende methoden, bij het gerechtelijk onderzoek in verschillende landen in ge-

bruik, en waarvan de graaf voortreffelijk op de hoogte scheen te zijn.

Nu en dan wierp de jonge inspecteur een steelschen blik op Ann Brunt, maar de graaf scheen dit volstrekt niet op te merken en bleef kalm doorpraten.

Spoedig werd het Hôtel Cecil bereikt.

De graaf had een klein, afzonderlijk kabinet besproken, waarheen zij door een kellner geleid werden.

De tafel was reeds gedekt met fijn damast, kostbaar kristal en zilver, en de gasten zetten zich aan tafel.

Spoedig was men in een opgewekt gesprek verdiept.

Maar toch viel het aanstonds op, dat de jonge Italiaansche acteur hoe langer hoe stilzwijgender werd.

Van tijd tot tijd had hij de hand aan het hoofd gebracht en die dan met een slap gebaar weder laten vallen.

Nu en dan wierp Mea hem een onderzoekenden, angstigen blik toe.

Wat de graaf betreft, hij wierp Vittorio van tijd tot tijd met zijn doordringende grijze oogen een onderzoekende blik toe.

Plotseling, toen het gezelschap ongeveer een half uur opgewekt bijeen was, stond Vittorio met een ruk van zijn stoel op.

Zijn gelaat was aschgrauw en zijn oogen puilden uit hun kassen.

Al het bloed was uit zijn lippen geweken.

Dikke zweetdruppels varen op zijn slapen en zijn handen, die op het tafelblad steunden, trilden hevig.

Met een schreeuw van angst was Mea opgevlogen en had hare armen om den hals van den jongen acteur geslagen.

— Vittorio, wat is er toch? kreet zij ontzet.

Maar de jonge Italiaan kon geen antwoord geven — hij scheen met stomheid geslagen te zijn.

Hij liet zich weder op zijn stoel vallen en zijn blik kreeg nu een angst-aanjagende uitdrukking.

Hij probeerde een paar woorden te spreken, maar zijn tong scheen als verlamd.

Toen haalde hij met de uiterste krachts-inspanning

een klein opschriftboekje te voorschijn, trok het potlood uit den rug, scheurde er een blaadje uit en krabbelde met moeite eenige woorden op het papier.

Maar plotseling bleef zijn hand onbeweeglijk — zijn oogen kregen een glazige uitdrukking — met een harden slag bonsde zijn achtere hoofd tegen den rug van den stoel — het potlood gleed uit zijn vingers.....

Vittorio was dood!

Dit alles was zoo vlug in zijn werk gegaan, dat het kleine troepje menschen, hetwelk van dit plotseling sterfgeval getuige was, ternauwernood begreep wat er was voorgevallen.

Een marmeren beeld gelijk, stond Mea Nordica naast Vittorio, die achter in zijn stoel was zonken en wiens doode oogen nu naar de zoldering stonden.

Nu bracht zij met een langzaam gebaar de kleine hand aan het voorhoofd en wreef zich de slapen, alsof zij een monsterachtige gedachte waarvan zij den omvang nog niet kon begrijpen, wilde verdrijven.

Toen wendde zij zich om den doffer op van haar oogen achtereenvolgens naar alle aanwezigen en klonk het nauwelijks hoorbaar van haar lippen:

— Is hij dood? Is mijn Vittorio dood?

Graaf Wilmore kwam enige stappen naderbij, boog zich over het beweginglooze lichaam, keek Vittorio in de levenlooze oogen, legde de hand op zijn borst en zeide toen ernstig:

— Ja, Signora!

Het gelaat van de Italiaansche actrice vertrok slechts even.

Haar oogleden trilden enkele oogenblikken haast onmerkbaar, en dat was het eenige teeken van uiterlijke ontroering!

Toen keek zij graaf Wilmore doordringend aan en haar stem klonk hard, toen zij zeide:

— Vittorio is geen natuurlijken dood gestorven, graaf!

— Dat geloof ik ook niet, Signora! hernam de graaf op zachten toon, Zoudt gij eens willen lezen wat er op

het briefje staat, hetwelk de ongelukkige jonge man blijkbaar niet heeft kunnen voltooien.

Met een langzaam gebaar nam Mea Nordica het papiertje van tafel en las met toonlooze stem:

— Men heeft mij vergiftigd. De man die het deed was.....

— Welnu? vroeg Sullivan haastig, terwijl hij op zijn beurt naderbij trad. Wie was die man?

— Het briefje gaat niet verder, mijnheer Sullivan! hernam de Italiaansche toonloos. Vittorio heeft blijkbaar niet de kracht gehad zijn beschuldiging te voltooien.

Sullivan stampvoette.

Nu kwam ook Ann Brunt naderbij.

Al de beroeps-instincten van de jonge vrouw waren ontwaakt.

Haar wangen hadden een hoogere kleur gekregen en haar bruine oogen schitterden.

— Wat hier gebeurd is, Signora, is vreeselijk! zeide zij. Maar wij moeten den schuldlige tot iederen prijs zien op te sporen, opdat hij zijn gerechte straf zal ondergaan.

Graaf Wilmore en John Mugdale hadden bij het hooren van deze woorden een snellen blik gewisseld.

Toen zeide de eerste:

— Signora en ook gij mijnheer Sullivan, als ge van mijn diensten gebruik wilt maken, dan zal mij niets liever zijn! Ook ik ben van oordeel, dat de schuldige aan deze afschuwelijke misdaad gestraft moet worden.

— Een ding is mij onbegrijpelijk, zeide Sullivan, die slechts half had toegeluisterd en geen oog van den vermoorde had afgewend. Hoe is het mogelijk, dat men Vittorio heeft kunnen vergiftigen? Het vergift heeft blijkbaar zeer snel gewerkt, en ik meen te weten, Signora, dat uw aanstaande man den geheelen middag in uw gezelschap heeft doorgebracht. Hij heeft vanavond eveneens bijna voortdurend aan uw zijde op het toneel gestaan! Zoudt ge mij willen zeggen of Vittorio gewoon was, tijdens de opvoering iets te gebruiken?

— Nooit, mijnheer Sullivan! antwoordde Mea Nordica op denzelfden harden toon. Nooit zoo lang ik

hem ken dronk hij achter de schermen of in zijn kleedkamer iets. Hij was zeer zenuwachtig en vreesde steeds, dat hij daardoor zijn spel zou benadeelen.

Sullivan zweeg even en wendde zich toen tot graaf Wilmore met de vraag:

— Wat denkt gij er van, graaf? Geloofst gij ook niet, dat het vergift zeer snel werkend is geweest?

— Daaraan valt niet te twifelen, mijnheer Sullivan! antwoordde de graaf. Indien het een langzaam werkend vergift geweest ware, zou de ongelukkige Vittorio niet op deze wijze en zoo snel, als door den bliksem getroffen, gestorven zijn. Langzamerhand zou de invloed merkbaar zijn geweest! En gij hebt immers niets aan Vittorio gemerkt, Signora? zoo wendde hij zich tot de Italiaansche tooneelspeeler.

— Volstrekt niets, graaf! Vittorio was even als gij en opgewekter dan ooit, tot hedenavond tien uur. Toen klaagde hij voor het eerst over hoofdpijn en duizeligheid!

— Had hij daar vroeger nooit last van! vroeg graaf Wilmore.

— Nooit, graaf! Hij was altijd gezond en sterk; ik heb hem daar nooit over hooren klagen.

Sullivan schudde somber het hoofd en verzonk in gepeins.

Graaf Wilmore was de eerste die weder sprak.

— Wij moeten handelen, Signora! klonk zijn diepe stem. In ieder geval kan de ongelukkige hier niet blijven. Ik zal hem in mijn auto naar zijn woning of naar een gasthuis laten brengen, naar uw verkiezing.

— Ik wenschte wel, graaf, dat hij naar zijn woning werd gebracht! klonk ook nu de harde, snijdende stem van Mea Nordica, geheel verschillend van haar vroegere zachte, melodieuze stem. Vittorio had een klein optrekje gehoord in de buurt van het Hyde Park. Hier is zijn adres.

Zij overhandigde Graaf Wilmore een klein kaartje, dat zij uit haar gouden reticule had genomen.

— Gij hebt er toch niets tegen, mijnheer Sullivan?

wendde Graaf Wilmore zich tot den jongen inspecteur, die nog steeds in gedachten verzonken was.

— Volstrekt niet, graaf! antwoordde Sullivan. Echter, daar het toeval mij getuige heeft doen zijn van dit noodlottig ongeval, ben ik genoodzaakt er aangifte van te doen. Een onzer gerechtelijke geneesheeren zal aanstonds komen om het stoffelijk overschot te schouwen.

— Doe zooals gij goedvindt, mijnheer! klonk de koude stem der Italiaansche tooneelspeelster opnieuw.

Zij sloeg haar avondmantel om en huiverde, alsof zij het koud had.

Toen richtte zij nog een laatsten langen blik op het marmerbleek gelaat van den doode, ijde op hem toe, drukte hem een kus op het voorhoofd en richtte zich toen tot Sullivan met de woorden:

— Ik wilde wel, dat ik u mocht vergezellen, mijnheer!

— Zou dat niet te veel van uw krachten vergen, Signore? vroeg de jonge inspecteur.

— Volstrekt niet. Gij ziet dat ik kalm ben — zeer kalm!

Graaf Wilmore schudde zachtjes het hoofd.

Deze ijzingwekkende kalmte beviel hem geenszins.

Hij begreep evenwel dat het gevaarlijk zou zijn de jonge vrouw in haar tegenwoordigen toestand den voet dwars te zetten.

Hij gaf Sullivan haastig een wenk en daarop namen de drie mannen Vittorio behoedzaam op, en droegen het levenloos lichaam door de kleine gang, waarop het particuliere kabinet uitkwam, snel naar den hoofd-uitgang.

Aan een paar kellners die kwamen toeloopen zeiden zij, dat de Italiaansche acteur plotseling door een zware ongesteldheid was aangegrepen.

Voor de deur stond de groote auto van Graaf Wilmore, die de heeren tot voor het hotel gevolgd was, reeds te wachten.

Zij bood plaats aan een zevental personen.

Allen stegen in.

De chauffeur reed snel weg, nadat Graaf Wilmore hem het adres had opgegeven.

Na twintig minuten snel te hebben gereden werd een deftig pension bereikt op den hoek van Aibertstreet en het Hyde Park.

Het was nu reeds laat in den nacht en de voorbijgangers waren schaarsch.

De drie mannen tilden het stoffelijk overschot van den jongen Italiaanschen acteur uit de auto en droegen het niet zonder moeite naar boven, nadat John de deur geopend had met behulp van den sleutel, dien hij uit den broekzak van den doode had genomen.

Mea was hem zwijgend gevolgd.

Zij geleek een wandelend standbeeld.

— Hier is het! zeide zij, stilstaande voor een deur op de tweede verdieping.

Ook deze werd met behulp van een bij Vittorio gevonden sleutel geopend en nu werd het lichaam voorzichtig op het groote bed uitgestrekt.

Men dekte het met een laken toe en nu wilde Graaf Wilmore de tooneelspeelster met zachten dwang weder weggeleiden.

— Ik blijf hier, graaf! zeide Mea met vaste stem. Neen, gij behoeft geen moeite te doen! Ik wil Vittorio niet verlaten!

De mannen raadpleegden elkander met een snellen blik.

Maar aanstonds hadden zij aan de uitdrukking van het gelaat der tooneelspeelster gezien, dat het gevaarlijk zou zijn haar zin niet te doen.

Zij had reeds op een stoel bij het bed plaatsgenomen en zat nu rustig, met de handen in den schoot gevouwen, bij het hoofd-einde, den blik steeds op het wasachtige bleeke gelaat van den doode gericht.

Langzaam verlieten de drie mannen het vertrek.

Op de gang stonden zij even stil.

— Wat gaat gij doen, mijnheer Sullivan? vroeg Graaf Wilmore.

— Aanstonds onzen gerechtdokter waarschuwen! antwoordde de jonge inspecteur. Ik weet wel, dat er geen schijn of schaduw van hoop meer bestaat, maar zooals ik zooveen reeds zeide — hij moet de lijkschouwing verrichten en zijn rapport opmaken.

— Hebt gij reeds enig oordeel gevormd in deze zaak? ging de Graaf voort.

— Eenig oordeel, graaf? Wel, het motief tot de misdaad lijkt mij vrij eenvoudig! De Nordica was volstrekt niet buitengewoon rijk, daar ze zeer veel voor haar costuums moest uitgeven en daarentegen zeer schoon. Mij dunkt dus hier jaloezie in het spel moet zijn! Naar mijn oordeel hebben wij den dader dus te zoeken onder de collega's van Lea Nordica.

— Misschien! zeide Graaf Wilmore, terwijl hij in gedachten de trap begon af te dalen.

Sullivan voegde zich in de vestibule bij Ann Brunt,

die daar was blijven wachten en beiden verlieten haastig het huis, na met een handdruk afscheid te hebben genomen van hun gastheer.

Graaf Wilmore en John Mugdalé verlieten op hun beurt het huis, waarvan zij de deur weder zorgvuldig sloten en liepen langzaam op de groote auto toe, die op eenige passen afstand stond te wachten.

— Ik weet niet wat het is, fluisterde Graaf Wilmore terwijl hij zich tot zijn neef overboog, maar mijn naam is niet John Raffles, als ik niet geloof dat onze brave Sullivan zich ook ditmaal weer eens vergist!

HOOFDSTUK III.

Tweeërlei onderzoek.

John Raffles en zijn secretaris en vriend Charly Brand, liepen snel op de auto toe en stapten in, nadat de eerste den chauffeur een adres had toegeroepen.

De Grootte Onbekende vervulde sedert eenige dagen de rol van Graaf Wilmore, daar hij het om verschillende redenen wenschelijk had geacht, eenigen tijd als Lord William Aberdeen van het Londensche tooneel te verdwijnen.

Hij bewoonde sedert eenige dagen een fraai landgoed onder den rook van de hoofdstad des lands en Charly Brand vervulde de rol van zijn neef, John Mugdale.

Hij heette van een langdurige reis in het buitenland teruggekeerd te zijn en geen sterveling koesterde eenigen argwaan, daar het in de buurt reeds jaren bekend was, dat Graaf Wilmore zeer veel reisde.

Zoodra zij gezeten waren, liet Raffles zich achterover in de kussens vallen, drukte de toppen van zijn vingers tegen elkander en verzonk in gedachten.

Een half uur verliep in het diepste stilzwijgen.

Toen zeide Raffles:

— Hoe ik de zaak ook bezie — de vergiftiging moet heden hebben plaats gehad. Maar hoe? Op welke wijze? Als ik nog eenige kennis van vergiften heb, dan zou ik zeggen, dat Vittorio het vergift moet hebben ingekregen hoogstens eenige uren voor zijn dood!

— Maar Mea zeide toch, dat hij in de kleedkamer nooit iets drinkt! riep Charly uit. Kan hier geen sprake zijn van zelfmoord?

Raffles hief snel het hoofd op.

— Dat zou natuurlijk mogelijk zijn! Maar toch betwijfel ik het sterk! Welke reden zou Vittorio er toe

hebben kunnen brengen, de hand aan zich zelf te slaan! Hij was dol verliefd op een schoone vrouw, die zijn wederliefde beantwoordde, en met wie hij spoedig in het huwelijk zou treden. Hij was gezond, hij verdiende een zeer groote gage, hij was jong, en het leven lachte hem toe! Neen, hoe meer ik er over nadenk, hoe dwazer mij het denkbeeld van een zelfmoord toeschijnt! Maar toch, moeten wij met die mogelijkheid rekening houden, zoo zou het bijvoorbeeld niet uitgesloten zijn, dat Vittorio met spelen een groot bedrag verloren had. Die Italianen spelen zeer gaarne en meestal tegen hooge bedragen. Maar hieromtrent kunnen wij niets zeggen, alvorens wij nadere gegevens hebben.

— Kende je Mea Nordica al lang?

— Ik heb haar verleden jaar in Italië zien optreden en ben toen aan haar voorgesteld ten huize van den Engelschen gezant.

— Maar dan toch zeker onder hetzelfde mom? vroeg Charly eenigszins verschrikt.

— Natuurlijk! antwoordde Raffles glimlachend. Je kunt er wel van overtuigd zijn, dat ik een zeer nauwkeurige lijst aanhoud, wanneer ik aan deze of gene persoon ben voorgesteld, ofschoon het eigenlijk niet noodig is, want mijn geheugen is gelukkig zeer sterk. Als ik mij wel herinner was het louter toeval, dat ik destijds als Graaf Wilmore te Rome vertoefde, maar in ieder geval heb ik er nu geen spijt van, want ik geloof dat wij hier aan den vooravond van een raadselachtige en zeer belangwekkende zaak staan.

— Je bent dus van plan je er mede te bemoeien? vroeg Charly.

— Ongetwijfeld! Ik koester zeer groote bewondering voor Mea Nordica, en ik wil alles doen wat in mijn vermogen is, om haar te wreken.

— Heb je op haar houding gelet? vroeg Charly na eenigen tijd. Zij zag er uit als een standbeeld. En dan haar stem, die sneed als een mes.

De jonge man hield even op en vervolgde toen, terwijl hij zijn stem liet dalen:

— Daar schiet mij plotseling iets vreeslijks te bin- Edward. Als zij zelf eens.....!

Raffles greep Charly plotseling bij den arm en wendde vlug zijn donker-grijze oogen naar hem toe.

— Dat zou ontzettend zijn, mompelde hij.

— Ontzettend — maar onmogelijk?

— Ik weet het niet! Dat is van hieruit niet te beoordeelen! Morgen zullen wij wellicht meer weten.

Het overige van de reis werd onder het diepste stilzwijgen afgelegd.

De auto had Londen reeds achter den rug, en hield na ongeveer anderhalf uur rijdens stil voor een klein, maar fraai gebouwd landhuis.

De beide vrienden stegen uit en Henderson, de trouwe chauffeur van Lord William Aberdeen, reed de auto naar de garage.

Het was reeds diep in den nacht, toen zij zich ter ruste begaven, maar het duurde nog lang eer zij den slaap konden vatten, zoo zeer hield het schrikkende tooneel, waarvan zij beiden getuige waren geweest, hun geest bezig.

Den volgenden morgen bevond Raffles zich reeds in de vroolijke en lichte ontbijtkamer, die op de heuvelen van Kent uitzag, toen Charly met de ruitendbladen binnentrad, die zoeven uit Londen waren aangekomen.

Het bleek hun al spoedig, dat men de zaak geheim trachtte te houden.

— Dat is althans een slimme zet van Sullivan! bromde Raffles, die de „Times” voor zijn rekening had genomen. Hij doet het voorkomen, alsof hier sprake was van een noodlottig ongeval. Vittorio Bruno heet het leven te hebben verloren ten gevolge van een beroerte.

Maar dat is dan ook het eenige wat hij verzonnen heeft, want alle andere omstandigheden zijn naar waarheid vermeld en zelfs prijken onze beide namen voluit in het verslag.

— Maar nu weten wij niets van het onderzoek van den dokter! riep Charly uit.

— Dat kunnen wij aanstonds weten! zeide Raffles bedaard, terwijl hij opstond en naar het telefoon-toestel liep.

Hij liet zich in verbinding brengen met Scotland Yard en Charly ving eenige brokstukken op van een gesprek, dat blijkbaar met inspecteur Sullivan gevoerd werd.

Spoedig hing Raffles het toestel weder aan den haak en kwam naar de tafel terug, waarop intusschen een bediende het ontbijt had gereed gezet.

— Het is zooals ik dacht! zeide Raffles. De geneesheer, die het lijk geschouwd heeft, verklaart in zijn rapport, dat Vittorio vergiftigd is door middel van een snelwerkend vergift, dat echter altijd 1 à anderhalf uur noodig heeft, om zijn uitwerking te doen gevoelen.

— Heeft hij eenig spoor ontdekt?

— Niet het minst!

— Maar in welke richting zet hij dan zijn onderzoek voort?

— O, hij is een koppig man! Hij denkt nog steeds aan jalouzie! Hij zoekt nu naar een medeminnaar van Vittorio, in de stellige overtuiging, dat deze de misdaad gepleegd moet hebben.

— Had hij nog iets anders mede te deelen?

— Ja! Hij dringt bij ons beiden op het strengste stilzwijgen aan, teneinde het onderzoek niet te bemoeilijken!

— Nu, van mij heeft hij zeker geen gevaar te duchten,

— Wanneer wordt de arme jonge man begraven?

— Morgen!

— Maar dat is waar — je hebt mij nog niets van Mea Nordica gezegd!

— Toen Sullivan, die den huissleutel in zijn zak had gestoken, met twee detectives, een rechter-commissaris en den gerechtsgeneesheer terugkeerden, zat Mea nog steeds in dezelfde houding, volmaakt onbeweeglijk voor

het bed, de oogen op het gelaat van den doode gericht. Zij was bleeker dan het laken dat het lijk bedekte en haar oogen hadden een angst-aanjagende uitdrukking. Niet dan met moeite wist de dokter haar te bewegen tijdens de schouwing in een aangrenzend vertrek te gaan. Toen alles was afgelopen, keerde zij weder terug en ging weder op denzelfden stoel voor het bed zitten. Zij had geen enkel woord gesproken. Toen men hedenmorgen het vertrek binnentrad om te vragen of zij niets verlangde vond men haar bewusteloos naast het bed op den grond uitgestrekt. Zij werd naar een gasthuis vervoerd en ligt nu in ijzende koorts.

— Arme vrouw! mompelde Charly zachtjes.

— Ja, het is zeer droevig! bevestigde Raffles. Wie weet of zij deze smart wel ooit te boven komt. Intuschen belemmert haar ziekte het onderzoek zeer aanzienlijk, want zij had ons wellicht kostbare mededeelingen kunnen doen. Nu zijn wij op ons zelve aangewezen.

— Ik mag je toch wel helpen?

— Van harte gaarne! Wij gaan aanstonds naar Londen!

— Waar denk je het onderzoek aan te vangen?

— In het Haymarket Theatre, en meer in het bijzonder op het tooneel daarvan.

— Denk je daar dan iets te vinden?

— Misschien wel! antwoordde Raffles met een eigenaardigen klank in zijn stem.

De beide vrienden zetten zich aan het ontbijt en er werd niet verder over de zaak gesproken, daar Raffles weder in zijn gewone stilzwijgendheid veriel, die hem altijd eigen was, als hij met zijn gansche geestkracht bij het onderzoek van een of andere ongeïkkelde zaak was.

Dadelijk na het ontbijt liet Raffles de auto voorkomen, die hen snel naar de Engelsche hoofdstad bracht.

Raffles liet den fraaien wagen stilstaan voor den artiesten-ingang van het Haymarket Theatre en gelastte Henderson hem daar te wachten en goed de oogen open te houden.

Hij trad met Charly binnen en een flinke fooi aan den portier verschafte hem toegang tot het heiligdom.

Raffles wendde zich het eerst tot dezen man, iemand die oud en grijs was geworden in dienst van de schouwburg-directie.

— Zeg mij eens, goede vriend! begon Raffles, nadat de man het geldstuk in zijn zak had laten glijden. Houdt men in dit theater streng de hand aan de bepaling, dat geen vreemdelingen het tooneel mogen betreden.

De portier wierp Raffles een knipoogje toe.

— Niet bijzonder, mijnheer. In gewone tijden, als hier een Engelsche troep speelt, scharrelt er hier heel wat tusschen de coulissen rond, wat wij onder elkander „tooneelvlooiën” noemen. Ook zijn er heel wat heeren, die wel eens kennis willen maken met een of andere knappe balletteuse. Maar sedert de Italianen hier spelen is er aan die bepaling geheel niet de hand gehouden. Ik geloof waarlijk, dat hier op sommige avonden meer bezoekers dan tooneelspelers waren.

— Zeker niet steeds dezelfde? vroeg Raffles.

— Er waren er, die iederen avond terugkeerden, maar ik heb ook wel eens heeren gezien, die maar tijdens een enkele voorstelling hier kwamen.

— Ik dank je voor je inlichtingen, goede vriend! En zeg mij nu eens is er heden repetitie?

— Vanmiddag om twee uur, mijnheer!

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Dan hebben wij nog twee-en-een-half uur tijd! zeide hij zachtjes tot Charly.

Toen vervolgde hij, zich weder tot den portier wendende:

— Ik stel buitengewoon veel belang in alles wat het tooneel betreft. Zoudt gij mij willen toestaan eens goed rond te kijken?

De portier krabde zich achter het oor, maar aan zijn sluwe oogjes was de beweging, welke Raffles naar zijn vestzakje maakte, niet ontgaan.

Het volgende oogenblik lag er een tweede geldstuk op de palm van zijn uitgestoken rechterhand.

— Ga uw gang, mijnheer! Als ik er maar zeker van

kan zijn, dat gij om half wee het gebouw weer verlaat.

— Daar kunt gij op rekenen, vriendlief! antwoordde Raffles.

De beide vrienden bestegen nu de kleine houten trap, die naar de tooneelruimte voerde.

Zij bereikten, langs de wanden gaande, waartegen de hooge coulissen stonden, een breede gang, waarop de meeste kleedkamers uitkwamen.

Van eenige dezer kamers waren de deuren gesloten, maar van andere, die blijkbaar niet gebruikt werden, stonden zij open, zoodat Raffles en Charly ongehinderd konden binnentreden.

Deze gang liep gelijk met den achterkant van het tooneel, waaruit volgt, dat de kamers zich allen naast elkander bevonden.

Daarboven bevond zich een rij dergelijke kamers, die uitkwamen op een soort gang, welke men langs een smalle houten trap kon bereiken.

In het geheel waren er ongeveer twintig kleedkamers, waarvan de helft minstens gebruikt kon worden door twee of drie personen.

Voor de beroemde actrices en acteurs echter waren eenige kleedkamers bestemd, met een klein ontvangstsalon, waar niemand anders mocht binnentreden.

Juist deze kleedkamers waren allen gesloten, daar zij voor een groote waarde aan costume bevatten.

Raffles had dit alles met een oogwenk gezien.

Hij liep nu snel het tooneel op, dat op dit oogenblik een mistroostigen aanblik opleverde.

Een klein mannetje met een dik rood hoofd, in welks midden een vuurroode neus prijkte, liep bedrijvig op en neer, de armen beladen met verschillende voorwerpen, die in het stuk van den vorigen avond waren gebruikt.

Deze man was de inspecient, d.w.z. een hoogst gewichtig persoon aan ieder theater, die er voor moet zorg dragen, dat alles aanwezig is op het tooneel hetgeen de acteurs in een of ander stuk moeten gebruiken, van waaiers tot revolvers van zaklantaarns tot parapluïen en bovendien voor alle mogelijke meubelen.

De inspecient is het factotum, de rechterhand van den regisseur.

Het kleine mannetje met het roode hoofd liep vlug als een haas heen en weder.

Blijkbaar had hij de beide vreemdelingen nog niet gezien.

Plotseling stond hij stil toen hij Raffles en Charly in het oog kreeg.

Van verbazing had hij bijna een groote Sèvre-vaas laten vallen, die hij niet zonder inspanning torste.

Raffles trad op hem toe en zeide vriendelijk:

— Gij hoeft niet te verschrikken, mijn goede heer! Wij komen hier niet met slechte bedoelingen, maar slechts uit nieuwsgierigheid.

— Heeft de portier u binnengelaten? vroeg de inspecient, nog steeds een weinig wantrouwend.

— Ja, mijn waarde. Wij stellen zeer veel belang in de inrichting van het tooneel en wij hebben zekere klinkende argumenten gebruikt om zijn bezwaren te overwinnen.

Deze mededeeling scheen den inspecient groot belang in te boezemen.

Hij zette de vaas snel neder en richtte zich tot Raffles met de opmerking:

— Misschien kan ik u wel van dienst zijn, mijnheer! Ik ben al twintig jaren aan dezen schouwburg verbonden en ken er alle geheimen en schuilplaatsen van. Indien gij van mijn diensten gebruik wilt maken — niets zal mij liever zijn!

— Ik neem uw aanbod gaarne aan, mijnheer! hernam Raffles, terwijl hij opnieuw zijn hand naar zijn vestzakje liet afdalen, een beweging, die door den inspecient met groote aandacht was gevolgd.

Het volgende oogenblik was een splinter nieuwe gouden sovereign van de eene in de andere hand overgegaan.

— Luister eens hier, mijn waarde, begon Raffles weder, ik stel ongetwijfeld veel belang in de inrichting van den schouwburg, maar in de allereerste plaats zou ik u wel eenige vragen willen stellen in verband met de opvoering van „Fedora”!

— Vraag slechts, mijnheer, en ik zal u gaarne antwoorden!

— Gij hebt immers reeds gehoord van het vreeselijke ongeluk, dat den jongen Vittorio is overkomen?

— Ja, mijnheer, in de ochtendbladen staat te lezen, dat hij een beroerte heeft gekregen!

— Ja, juist! hernam Raffles haastig. Hebt gij hem goed gekend?

— Natuurlijk, mijnheer! Hij was zoo vriendelijk en gul, en hij sprak zeer goed Engelsch! Wij mochten hem allen even graag lijden!

— Zeg mij eens — gebruikte de jonge Italiaan nooit iets tijdens de voorstelling?

— Nooit, mijnheer! Hij was de matigheid zelf! Als het zeer warm was, dronk hij een kop thee, welke hij uit den artistenfoyer liet komen.

— Deed hij dit gisteren ook?

— Neen, mijnheer — of ik zou mij al zeer moeten vergissen! antwoordde de inspecient, hoe langer hoe meer verbaasd door deze vragen.

Plotseling scheen Raffles iets in te vallen.

Zijn oogen schitterden.

Charly, die vlak bij hem stond, hoorde zijn meester in zich zelf brommen:

— Ezel, die ik ben! Hoe is het mogelijk, dat ik dat kon vergeten!

Daarop vroeg hij luid, zich weder tot den inspecient wendend:

— Mijn waarde heer — ik heb in dit vestzakje nog enkele goudstukken, die zeer verlangen dat warme nestje te verlaten. Indien gij ze soms in de lucht mocht willen grijpen, dan wil ik u daarvoor gaarne de behulpzame hand bieden.

— En wat zou ik daarvoor moeten doen, mijnheer? vroeg de inspecient, wiens groeiende verbazing gelijken tred scheen te houden met zijn begeerte om de goudstukken te verdienen.

— Niets anders dan mij een kort gesprek toe te staan!

— Nu aanstonds?

— Nu aanstonds!

De inspecient scheen zich even te bedenken en maakte

toen een uitnoodigend gebaar in de richting van een groen geverfde deur terzijde van het tooneel, waarop met witte letters geschilderd stond: „Magazijn”. „Streng verboden toegang.”

Toen zij vóór deze deur stonden zeide de man met het roode hoofd:

— Dit is mijn heiligdom, mijne heeren! Wees zoo goed binnen te treden — hier zullen wij niet gestoord worden.

Hij had onder het spreken den sleutel uit zijn zak gehaald en de deur geopend.

De drie mannen traden nu een zeer groot vertrek binnen, dat op het eerste gezicht veel overeenkomst vertoonde met den winkel van een uitdrager.

Daar stonden op lange rijen planken gerangschikt eetserviezen, kommen en schotels, messen en borden, tafelkleeden, bloempotten, palmen, schilderijen van verschillende afmetingen, boeken, een groote hoeveelheid wapens van allerlei soort, kortom, van alles wat men op het tooneel vaak ziet gebruiken.

Op den vloer stonden stoelen en tafels van alle stijlen en uit alle tijdperken, de troon van Richard den Derde, zoowel als de fraaie lederen clubfauteuil uit de twintigste eeuw.

Niet zonder moeite baanden de drie mannen zich een weg tusschen al deze meubelen naar een kleine tafel, dicht bij een raam, dat op de binnenplaats van den schouwburg uitzag.

De bedrijvige inspecient schoof een Dagobert-stoel, een wrakken keukenstoel en een prachtigen witgelakten stoel uit het Paleis te Versailles aan de tafel, en allen namen plaats.

Raffles vestigde zijn doordringende oogen op het roode gelaat van den inspecient, die eenigszins ongedurig onder dien onderzoekenden blik scheen te worden.

Toen klonk de stem van den Groeten Onbekende:

— Mijn waarde heer — zoudt ge mij den persoon eens nauwkeurig willen beschrijven, die hier gisteravond gedurende de voorstelling op deze zelfde plek met u heeft gepraat?

De inspecient sprong verschrikt van zijn stoel op en zijn gelaatskleur was nu heel wat minder vurig.

Hij keek Raffles met zijn kleine, zwart oogen verschrikt aan en riep toen uit:

— Hoe kunt gij dat in 's hemelsnaam weten, mijnheer? vroeg hij.

— Ik heb dus niet mis geraden? vroeg Raffles glimlachend. Nu, wilt gij mij antwoorden?

De inspecient ging weder zitten, maar zijn verbazing nam nog toe.

— Ik weet niet, of ik dat wel doen mag, mijnheer! antwoordde hij toen langzaam.

— Het betrof dus wel een geheimzinnige zaak? vroeg Raffles spottend.

— Neen, dat niet! Dat volstrekt niet! riep de inspecient haastig uit.

— Welnu, dan zal ik u wel een kleine beschrijving van hem geven! zeide Raffles. Ik vermoed, dat de man, die hier is geweest, een dichten, langen baard droeg.

Alweder sprong de inspecient op en staarde den vrager met wijdopen gespalkte oogen aan.

— Gij moet hier zijn geweest! mompelde hij. Gij moet ons gezien hebben. Maar...

Hier liet hij zijn stem tot een zacht gefluister dalen en wierp een schuwen blik naar de deur. Maar gij zult mij toch niet verraden? zoo voltooide hij zijn zin. De directie is zeer streng en als zij er achter kwam, dat ik.....

— Wees gerust, mijn waarde! Gij hebt van mij niets te duchten. Gij kunt gerust vrij uit met mij spreken. Ik had dus gelijk, toen ik zeide, dat hier gisteren een man, die met mijn beschrijving overeenstemt, u hier is komen bezoeken?

— Ja, mijnheer!

— Gij hebt toen zeker te zamen een glas gedronken? De inspecient boog beschaamd het hoofd.

— Ja, mijnheer! Om u de waarheid te zeggen — ik geloof, dat het er wel meer waren!

— Ja, ja, dat kan ik mij best voorstellen! hernam Raffles. Als het warm is door, al dat gaslicht en men

moet zoo vaak heen en weer loopen, dan verkwikt een goed glas wijn!

— Nietwaar, mijnheer? riep de inspecient blijkbaar verlicht uit.

— Ongetwijfeld! En zeg mij nu eens — zijt gij hier steeds alleen geweest met dien bezoeker?

— Steeds, mijnheer!

— Maar hebt gij gedurende dien tijd het vertrek niet verlaten?

— O, ja, dat wel! Zelfs eenige malen! Gij moet bedenken, dat er steeds iets te doen is! Als er bijvoorbeeld gescheld moet worden, dan moet ik op den electrischen knop drukken en als er een bediende iets moet binnen brengen, dan moet ik zorgen, dat hij op tijd is! Eigenlijk is 't alles het werk van den regisseur, maar die komt meestal na de derde opvoering niet meer terug en laat alles aan mij over.

— En dan bleef uw bezoeker hier alleen?

— Ja, mijnheer!

— Zeer goed — of liever, dat was in het geheel niet goed!

— Wat meent gij, mijnheer? riep de inspecient verschrikt uit.

— Niets. Gij zult dat later wel vernemen! antwoordde Raffles, terwijl hij opstond, en den man opnieuw een goudstuk in de hand drukte. Geen woord, tegen wien ook, en vooral niet tegen uw bezoeker, voor 't geval hij mocht terugkomen, over hetgeen wij besproken hebben! Dat zou u in zeer groot gevaar kunnen brengen! En beschrijf mij nu dien man eens! Was hij groot of klein?

— Van uw lengte!

— Breed?

— Neen, heel mager!

— De kleur zijner oogen?

— Groenachtig grijs!

— Zijn gelaatskleur?

— Voor zoover er, boven den zwaren baard, iets van te zien viel — ivoor geel!

— Ik dank u, mijnheer! Misschien zal u later de

reden van mijn vragen wel duidelijk worden! Gij hebt mij een grooten dienst bewezen.

Raffles wilde zich, gevolgd door Charly, die van het geheele gesprek zeer weinig had begrepen, verwijderen, toen hij zich plotseling weer omkeerde, en haastig vroeg:

— Gij zorgt immers ook voor den drank, die op het tooneel geschonken moet worden?

— Zeker, mijnheer. En het Haymarket Theater gebruikt echten wijn en champagne, van uitstekende kwaliteit!

— Vroeg uw bezoeker daar gisteren niet naar?

— Ja! Hij wilde absoluut weten, welke flesch voor den jongen Italiaanschen acteur bestemd was. Zooals gij weet, moet hij als de Russische revolutionnair wijn drinken!

— Ja, ja! Die flesch wordt zeker van te voren ont-
kurkt?

— Steeds! Na afloop kurk ik haar weder — want een paar avonden kan zij wel duren!

— Gij hebt dus het overschot nog?

De inspecient glimlachte verstolen.

Er zat nog maar een half glaasje in, mijnheer — dat had ik juist opgedronken, toen gij mij de eer deed, mij eenige inlichtingen te vragen!

Raffles en Charly slaakten tegelijk een kreet van ontzetting, want nu had ook de jonge man begrepen!

— Groote God! kreet Raffles. Heb je dien wijn opgedronken, man?

— Ja — ja, mijnheer! stotterde de inspecient, zeer ontsteld door den hevigen schrik, dien hij op het ge-
laat der beide mannen las. Wat was er dan met dien wijn? Om Godswil, spreek!

In plaats van te antwoorden, beval Raffles hem, de leege wijnflesch te brengen. De inspecient gehoorzaam-

de. Raffles hield de flesch schuin — er waren nog eenige druppels in!

Hij liet de flesch in zijn zak glijden, greep der inspecient bij den arm en trok hem met geweld mede, terwijl Charly haastig volgde.

Willoos en thans bleek als was, liet de man zich wegvoeren. Een vaag gevoel van vreeselijken angst had zich van hem meester gemaakt.

Raffles en Charly brachten hem haastig naar buiten, tot groote verwondering van den portier, en snelden met hem naar de wachtende auto.

— Niets gezien, Henderson? vroeg Raffles fluisterend.

— Niets dan een langen, mageren kerel met een gitzwarten baard, die hier wat verdacht rondsloop, Mylord!

— Vervloekt! Wij hebben hem gemist! Nu, hij zal ons niet ontkomen! Rijdt ons zoo vlug je kunt naar het ziekenhuis in de Templestreet, Henderson!

De drie mannen stegen in.

De auto vloog weg, en hield vijf minuten later voor het gasthuis stil.

Zonder een seconde te verliezen, snelden Raffles en Charly, den inspecient tusschen zich medesleepend, het gebouw binnen.

Een concierge kwam toesnellen.

— Spoedig — een geneesheer — deze man verkeert in doodsgevaar! riep Raffles.

De man ijldes weg en keerde met een der inwonende geneesheeren terug.

— Wat moet ik met dien man doen, heeren? vroeg de dokter, enigszins verbaasd, den patiënt schijnbaar gezond te zien.

— Wees zoo goed, onmiddellijk zijn maag leeg te pompen — *hij is vergiftigd!*

HOOFDSTUK IV.

Er daagt eenig licht.

De geneesheer was een verstandig man — hij verloor geen kostbaren tijd met nuttelooze vragen, maar toog dadelijk aan het werk.

De inspecient, thans meer dood dan levend, werd naar de operatiezaal gebracht, en Raffles en Charly begaven zich naar de wachtkamer.

Een half uur verstreek.

Toen trad de geneesheer binnen.

Zijn gelaat stond ernstig.

— De maag is leeggepompt, mijne heeren, maar de patiënt is zeer zwak.

— Wees dan zoo goed, hem hier te houden tot hij genezen is, dokter! De kosten zijn voor mijn rekening!

— Uw naam en adres?

— Graaf Wilmore, „Doberdy Hall”, Stonehill bij Londen.

— Kunt gij mij zeggen, hoe deze man vergiftigd werd?

— Neen, dokter! Dat wil zeggen — ik mag mij er niet over uitlaten!

— Maar wij moeten de politie inlichten!

— Als dat volstrekt noodzakelijk is, zou ik u willen vragen, aan de politie voor te stellen, zoo min mogelijk ruchtbaarheid aan de zaak te geven! Er is hier misdaad in het spel, en men mag den misdadiger geen reden tot wantrouwen geven. Verzoek den heer Sullivan van Scotland Yard aan de telefoon te komen, en licht hem in — hij zal mij gelijk geven. Is de maaginhoud onderzocht?

— Ja. Ik ken den aard van het vergift niet, maar het is plantaardig en veroorzaakt onvermijdelijk den dood, als er niet onmiddellijk wordt ingegrepen. In-

dien gij twee uur later waart gekomen, en het vergift reeds in het bloed ware opgenomen, zou de ongelukkige reddeloos verloren zijn geweest! Ook nu zal hij zeker ziek worden, want niet alle sporen van het vergift konden verwijderd worden. Maar ik koester de beste hoop, dat de man over eenige dagen weder geheel genezen is!

— Zooveel te beter, dokter! zeide Raffles, terwijl hij den geneesheer de hand drukte en zijn hoed greep. Zeg hem, dat hij zich om niets behoeft te bekommeren en dat er voor hem gezorgd wordt! Ik kom hem morgen bezoeken!

Met deze woorden nam Raffles afscheid, na den geneesheer een som gelds ter hand te hebben gesteld.

Toen de beide vrienden weder in de auto zaten, begon Charly:

— Wil je me nu eens eindelijk zeggen, Edward, hoe je in 's hemels naam wist van dien bezoeker?

De Groote Onbekende haalde eenigszins ongeduldig de schouders op.

— Beste jongen — het was tamelijk eenvoudig! Ik was een ezel, en had gladweg vergeten — dat Vittorio op het tooneel wijn moest drinken! Van dat oogenblik stond het bij mij vast, dat de moordenaar op 't tooneel moest zijn geweest! Wien moest hij tot onvrijwillig medeplichtige maken? Natuurlijk den inspecient, die, naar ik heel goed wist, voor al die zaken moet zorgen! Dat die sukkel zèlf den Italiaan met opzet zou hebben gedood, was even natuurlijk uitgesloten!

— Maar de valsche baard?

— Dacht je soms, dat de moordenaar zich aan een herkenning zou wagen? En wat doet een gelegheids-misdadiger, die zich vermomt? Die zet vast en zeker een

pruik op, en doet een langen, valschen baard om, hoe slecht ook gemaakt!

— Maar het motief?

— Het motief — het motief! Als ik dat kende, had ik den moordenaar morgen beet!

— En wat deed hij zooveel in de buurt van den schouwburg?

— Dat is mij niet geheel duidelijk! Maar misschien vreesde — of hoopte hij wel — dat de inspectie het restantje in de flesch had opgedronken, en wilde hij daarnaar informeren!

Op dat oogenblik moest de auto wegens een verkeersophooping langzaam rijden.

Een krantenjongen sprong brutaal op de treeplank en stak een krant door het geopende portier.

Raffles kocht het blad, vouwde het open, en gronde verachtelijk.

— Wat is er? vroeg Charly nieuwsgierig.

— Dat zal ik je zeggen! antwoordde Raffles. Luister maar eens!

En hierop las hij het volgende, korte berichtje voor:

Naar wij vernemen, maakt het onderzoek in zake den raadselachtigen dood van Vittorio Bruno goede vorderingen. De heer Sullivan, aan wien het onderzoek is opgedragen, meent te mogen verzekeren, dat binnen enkele uren een zeer gewichtige arrestatie te wachten is. Zooals hij vermoedde, schijnt hier jalouzie in het spel te zijn. De politie was eerst voornemens de zaak zooveel mogelijk geheim te houden, maar hiertoe schijnt thans geen aanleiding meer te zijn.

Wij zullen onze lezers voortdurend op de hoogte houden van de vorderingen van het onderzoek.

Raffles liet het blad zakken en keek Charly met een spottenden glimlach aan.

— Als het niet romantisch is, den het niet! zeide hij. Sullivan schijnt dus nog steeds op het verkeerde spoor te zijn.

— Zou hij weten, dat jij je ook met de zaak bemoeit? vroeg Charly.

— Welzeker! Ik heb immers mijn hulp reeds aangeboden in de eetzaal van het Hotel Cecil! Maar ik begreep heel goed, dat hem dit in den grond niet zeer aangenaam moet zijn geweest! Men kan nooit weten, hoe een koe een haas vangt en ik geloof niet, dat hij mijn medewerking bijzonder op prijs stelde!

Onder het spreken was de auto de Regentstreet ingereden, vervolgens de Oxfordstreet en stond toen stil voor een chique restaurant, waar zeer veel vreemdelingen hun geld kwamen verteren.

De beide vrienden stegen uit en gingen het restaurant binnen.

Het was lunchtijd en spoedig zaten zij aan een klein tafeltje bij een der ramen, die op den drukken verkeersweg uitzagen.

Raffles sprak niet zeer veel en scheen in gedachten verzonken te zijn.

Wat Charly betreft, ook hij dacht ingespannen na over de redenen, die tot de misdaad hadden kunnen leiden.

En ondanks zich zelf, gevoelde hij veel voor de stelling van Sullivan, die de misdaad aan jalouzie toeschreef.

Dit was ook geenszins onmogelijk, daar Mea Nordica zeer schoon was en een schitterende toekomst tegemoet ging.

Het viel den jongen man evenwel niet in, zijn meester te storen, te meer, daar hij zeer goed gevoelde, dat Raffles een geheel andere opvatting van de zaak had.

Maar welke deze kon zijn — daarvan had Charly Brand niet het flauwste denkbeeld.

Zoodra de maaltijd geëindigd was, stond Raffles haastig op, liet zich hoed en jas brengen, betaalde en verliet met Charly het restaurant.

Vlak bij de deur ontmoetten zij een jongmensch, dat juist binnenkwam, zoo haastig, dat hij tamelijk onzacht tegen Raffles aanbotsde en met een haastig „pardon” ruimte maakte.

Het volgende oogenblik was die bezoeker, die zoo overijld binnenkwam, in de restauratiezaal verdwenen.

Raffles en Charly hadden de auto weggestuurd en

de eerste scheen diep na te denken over hetgeen hij zou doen.

Toen zeide hij zachtjes:

— Ga naar de villa in de Regentstreet, Charly, maar zorg, dat men je niet ziet. Je moet de kleine tuindeur binnengaan, bedenk, dat Lord Willfam Aberdeen en zijn secretaris op dit oogenblik Graaf Wilmore en John Mugdale zijn. Wacht dan op mijn terugkomst — ik hoop niet lang weg te blijven!

— Wat denk je te doen?

— Naar de motieven zoeken, beste jongen! Daar ben je immers zoo nieuwsgierig naar?

— Ongetwijfeld! antwoordde Charly lachend. Maar zeker niet nieuwsgieriger dan jij zelf bent!

— Dat geef ik je toe! Ik begeef mij nu naar Mea Nordica, want ik moet eenige nadere bijzonderheden van haar vernemen. Ik wil omtrent eenige zaken in haar leven op de hoogte worden gebracht.

De beide mannen schudden elkander de hand en Raffles verdween in het gewoel van de Oxfordstreet, terwijl Charly de Regentstreet insloeg en haastig zijn schreden richtte naar de schoone villa, welke zijn meester anders placht te bewonen onder den naam van Lord Aberdeen.

Hij sloeg de stille, doodlopende zijstraat in, welke zich aan de eene zijde naast het park uitstreckte, en opende, na zich te hebben vergewist, dat niemand hem gezien had, de kleine tuinpoort, die zich dicht bij de garage in den muur bevond.

Aanstands begaf hij zich naar de bibliotheekzaal, het vertrek, waar de beide vrienden elkander bij voorkeur plachten te ontmoeten.

Bijna de geheele middag verliep, vóór Raffles terugkeerde.

Maar hij was nauwelijks binnengetreden, of Charly zag aan zijn gelaatsuitdrukking, dat zijn meester zijn tijd niet nutteloos had doorgebracht.

De grijze oogen van den vermetelen gentleman-inbreker schitterden en zijn wangen hadden een verhoogde kleur.

Nadat zij elkander hartelijk begroet hadden, vroeg Charly:

— Je hebt iets ontdekt?

— Ja! Nog niet veel, maar toch iets!

— Mag men het weten?

— Zonder eenigen twijfel!

— Waar ben je geweest?

— Bij Mea Nordica en in den schouwburg!

— Alweer? vroeg Charly verbaasd. Wat heb je er nu gedaan?

— O, ik ging er niet met een bepaald doel heen! Maar nu heb ik toch geen spijt, dat ik het gedaan heb. Ik heb namelijk in het magazijn een klein voorwerp gevonden, dat mij misschien van nut kan zijn!

Raffles stak de hand in den zak en haalde er een klein opgevouwen papiertje uit, hetwelk hij ontvouwde.

In het midden lag nu een kleine, zwarte parel, gemonteerd in een gouden overhemdknoopje.

— Dit voorwerp vond ik onder de tafel aan het raam, waar wij hedenmorgen hebben gepraat! Ik begaf mij aanstands naar het ziekenhuis met mijn vondst, waar ik gelukkig onzen vriend den inspeciënt reeds vond opzitten. De man schijnt een stalen gezondheid te bezitten en de geneesheer zeide, dat hij hem reeds morgen kon ontslaan. Het spreekt vanzelf, dat ik mij dadelijk verzekerde van de hulp van onzen goeden vriend. Hij heet Strawnut!

— En was hij geneigd je die hulp te verschaffen?

— Dat geloof ik. Toen ik hem de toedracht der zaak had medegedeeld, had de directeur van het gasthuis de grootste moeite hem te beletten onmiddellijk met mij mede te gaan! Ik geloof dat de moordenaar, die ook zijn dood bijna op het geweten heeft gehad, eenige zeer onaangename oogenblikken ou hebben doorgemaakt, indien hij op dat oogenblik tegenover Strawnut had gestaan.

— En verder?

— De inspeciënt wist met zekerheid te zeggen, dat niemand ooit in het magazijn kwam en dat hij zelf zulke knoopjes niet droeg. Bovendien ruimde hij de

zaal zelf herhaaldelijk zorgvuldig op, zoodat hij er wel een eed op durfde doen, dat niemand anders dan zijn geheimzinnige bezoeker het knoopje kon hebben verloren.

— Die parel lijkt mij zeer kostbaar te zijn! merkte Charly op, terwijl hij het kleinood bekeek.

— Dat zou zij ook, indien zij echt was! hernam Raffles kalm. Het ding is echter nagemaakt. Alleen het goud is echt! Ik geloof, dat zij dit reeds een kleine aanwijzing geeft betreffende het karakter van den drager. Ik geloof dat hij een praalziek man is, door een ontembare zucht naar rijkdom gekweld. Maar weet je wat nu het eigenaardige van dit knoopje is?

— Laat eens hooren?

— Dat ik het vandaag nog ergens anders gezien heb!

— Zoo? En waar dan?

— In het overhemd van den jongenman, dien wij bij de deur van het restaurant in de Oxfordstreet, bijna ondersteboven hebben geloopt!

Charly slaakte een kreet van verbazing.

— Dat is een bijzonder groot toeval! riep hij uit.

— Er bestaat geen toeval! hernam Raffles kalm. 'Alles gebeurt, omdat het moet gebeuren! Het spijt mij nu, dat ik niet naar zijn gelaat heb gekeken. Mijn aandacht werd hoofdzakelijk in beslag genomen door het ontbreken van een knoopje in zijn overhemd, dat op zijn borst eenigszins openstond.

— Dat komt mij toch wel wat onbegrijpelijk voor! riep Charly. Hij moet toch begrepen hebben, dat hij dat knoopje ergens was kwijt geraakt. Hij kon er volstrekt niet zeker van zijn, 't het niet terug werd gevonden in het requisieten-magazijn! Van dat oogenblik af moest er hem veel aan gelegen zijn dat niemand wist, dat hij zulke knoopjes droeg.

— Je vergeet een kleinigheid! merkte Raffles met een fijn glimlachje op.

— Wat dan?

— Dat de man een zeer langen en zwarten valschen baard droeg. Daarachter waren natuurlijk de knoop-

jes niet te zien en ook Strawnut heeft ze niet gezien.

— Dat is wat anders, maar het blijft toch onvoorzichtig, meende de jongeman. En vertel nu verder?

— Nadat ik van het gasthuis terug was, begaf ik mij aanstonds naar het ziekenhuis, waarheen men de ongelukkige Italiaansche tooneelspeelster had gebracht. Zij was zeer zwak, maar volkomen bij haar verstand. Ik werd aanstonds bij haar toegelaten en vernam daar uit haar mond, dat ook Sullivan er reeds geweest was om eenige inlichtingen te vragen. Laat ik er dadelijk aan toevoegen, dat ik onzen waarden vijand ontmoette op den drempel van het ziekenhuis, toen hij voor den tweeden keer terugkwam. Ik moet bekennen, dat hij mij niet zeer vriendelijk aanzag. Uit wraak daarvoor heb ik hem ook volstrekt niets gezegd, van wat Mea Nordica mij mededeelde.

— Was het belangrijk?

— Niet zoo zeer op zichzelf, maar het kan ons tochen sleutel tot het raadsel geven. Je moet dan weten, dat de schoone artieste eigenlijk van Engeland afkomstig is! Haar vader was een volbloed Engelschman, die te Napels in het huwelijk trad met een talentvolle Italiaansche actrice. Van haar heeft Mea natuurlijk haar schitterende gaven geërfd. Haar vader was echter ook reeds geheel ver-Italiaanscht, daar hij bijna zijn geheele leven in Napels heeft gewoond. Haar vader had een broeder en een zuster. De broeder stierf kinderloos, maar de zuster, die zeer jong weduwe werd, liet een zoon na, een zekeren Paolo. Volg je me?

— Het lijkt mij nogal eenvoudig! antwoordde Charly glimlachend. Ik wil echter wel erkennen, dat ik niet goed inzie, wat de opsomming van dezen familiestamboom te maken heeft met den moord op Vittorio Bruno.

— O, het heeft er misschien meer mede te maken, dan jij wel denkt, beste jongen! De oom van Mea namelijk is buitengewoon rijk gestorven!

Nu spitste Charly de ooren.

— En hij heeft zeker al het geld aan Mea vermaakt? vroeg hij haastig.

— Daar schuilt nu juist de groote moeilijkheid! antwoordde Raffles. Daarop zou alleen de notaris van Winston Eastburn, zoo heet de oom, het antwoord kunnen geven.

— Eastburn? herhaalde Charly verbaasd. Mea heet immers heel anders?

— Ja, maar de naam Nordica is slechts een tooneelnaam! Je begrijpt dat zij in Italië niet kon optreden onder een naam waarover ieder rechtgeaard Italiaan de tong zou breken.

— Maar wat is er dan met die nalatenschap gebeurd? vervolgde Charly.

— Die moet zich nog steeds in handen van den notaris bevinden. Deze heer mag pas op den dag van haar meerderjarigheid den inhoud van het testament bekend maken!

— Dat is al heel zonderling! zeide Charly hoofdschuddend. Mag dat?

— Het schijnt volgens de wet in orde te zijn! antwoordde Raffles schouderophalend.

— Maar leg mij nu toch eens uit, wat wij daar aan hebben bij ons onderzoek!

— Dat zal ik je zeggen! hernam Raffles. Wij moeten de zaak zoo eenvoudig mogelijk stellen. Er is een oom, die sterft, met achterlating van een zeer groot vermogen en een testament, dat pas geopend mag worden op den dag, waarop zijn nichtje meerderjarig wordt! Let er op, dat er van den neef volstrekt geen sprake is! Men heeft dien Paolo weinig gezien, en de enkele malen dat zij hem ontmoet heeft, heeft zij geen prettige herinneringen aan hem bewaard. De laatste maal dat zij hem ontmoette is ongeveer vijf jaar geleden.

— Hoe lang geleden is die oom gestorven?

— Eveneens ongeveer vijf jaar!

— Maar die oom is waarschijnlijk een zonderling geweest! riep de jongeman uit.

— O, daaraan behoef je niet te twijfelen! riep Raffles uit. De man is zeker niet bepaald krankzinnig geweest, maar in ieder geval hield hij er zonderlinge begrippen op na!

— Hoeveel bedraagt zijn vermogen ongeveer?

— Bijna tien millioen lire! Je ziet dat het wel de moeite waard is om er een misdaad voor te plegen.

Charly keek zijn meester strak aan en zeide toen op zachten, maar doordringenden toon:

— Je verdenkt den neef?

Raffles knikte bevestigend.

Toen antwoordde hij langzaam:

— Dat doe ik inderdaad! En toch erken ik, dat ik nog volstrekt niet kan inzien, welke beweegredenen hem tot zijn misdaad gedrongen hebben — behalve dan dat hij zich in het bezit van een groot vermogen wilde stellen! De wijze echter, waarop hij dit dacht te doen is mij duister! En daar alleen de notaris hier opheldering kan geven — zoo zullen wij dien gaan halen!

— Ken je zijn naam en adres?

— Ja, Mea heeft mij dien gegeven! Hij heet James Holborn en woont in de Chester Street.

— Dus — een inbraak! vroeg Charly.

— Een inbraak — juist. Het zal niet anders gaan! Er staan hier zeer groote belangen voor Mea op het spel en als wij niet weten wat het testament behelst, dan tasten wij in het duister!

— Maar misschien zou Mea haren neef wel herkennen, als zij hem zag! hernam Charly. En als wij hem maar eenmaal in handen hebben, dan zal hij het geheim wel openbaren!

— Da betwijfel ik sterk! Bovendien is het volstrekt niet zeker, dat Mea den kerel herkent. Bedenk, dat zij nog haast een kind was, toen zij hem voor het laatst zag, en dat ook Paolo wel geheel veranderd zal zijn! Neen, daar mogen wij niet op rekenen.

— Wanneer gaan wij aan den slag?

— Nog hedennacht! Voor dien tijd wil ik echter het bezinksel in de wijnflesch eens onderzoeken — misschien geeft de aard van het vergift ons wel eenige aanwijzingen!

— Kan ik je helpen?

— Daarbij niet — maar je kunt wel iets anders doen, wat ons van groot nut kan zijn!

— Laat maar eens hooren!

— Je weet, waar de ongelukkige Vittorio woonde?

— Ja!

— Welnu — tracht een kamer te krijgen in dezelfde straat, maar tegenover dat huis. Neem een van onze bioscooptoestellen mede en stel je verdekt op tegenover de deur van het huis, goed verborgen. Zoodra iemand het huis nadert, die je ook maar het minst verdacht voorkomt, begin je te draaien!

— Wat verwacht je dan eigenlijk? riep Charly verbaasd uit.

— Dat weet ik zelf niet precies — maar ik heb een voorgevoel, dat de moordenaar naar het huis van zijn slachtoffer zal terugkeeren — en misschien trachten, er binnen te dringen!

— Waarom?

— Om zich meester te maken van compromitteerende stukken, die nog in dat huis kunnen zijn!

— Maar dat zou hij toch in geen geval overdag probeeren!

— Neen, maar hij kan eens poolshoogte willen nemen! Ik verwacht je dadelijk na je terugkomst in ons geheim laboratorium!

HOOFDSTUK V.

Uit den doode herrezen!

De middag ging voorbij, en reeds begon de duisternis te vallen.

Raffles was langs de geheime trap naar het onderaardsch laboratorium afgedaald, dat zich onder het tuinhuis in het groote park bevond, en was aanstonds met het onderzoek van de weinige druppels wijn begonnen, die zich nog onder in de flesch bevonden.

De proeven waren zeer moeilijk en duurden lang.

Maar naarmate zij vorderden, verscheen een trek van groote opwinding en verbazing op het gelaat van den Grooten Onbekende.

Het was ongeveer zeven uur in den avond, toen er op eigenaardige manier op de stalen deur geklopt werd, die toegang gaf tot het onderaardsche vertrek, waar Raffles nog altijd druk bezig was.

Hij ging naar de deur en opende haar.

Charly trad binnen.

— Henderson zeide mij, dat je nog altijd hier was, zeide de jongeman. De proeven schijnen lang te duren?

— Ja — het is een zeer bijzonder soort vergift! Ik denk, dat Paolo het zelf heeft gemaakt! Hij is trouwens student in de chemie! En ben je geslaagd in je onderneming?

— Zoo goed als ik maar kon wenschen! Ik heb tegen een goede belooning een klein vertrekje kunnen huren juist tegenover de deur van het huis, waar het lijk van Vittorio ligt. Ik stelde het opname-toestel op veiligen afstand van het raam op, nadat ik dit omhoog had geschoven. Bijna een uur moest ik wachten. De straat is heel stil en de voorbijgangers liepen snel door. Maar ongeveer een uur geleden, toen het al eenigszins begon te schemeren, naderde er een jonge-

man van een jaar of twintig, misschien vijf en twintig, die heen en weder drentelde, juist alsof hij op iemand wachtte. Hij liep wel driemaal voorbij de deur van het noodlottige huis en keek dan met groote aandacht naar de ramen op. Bij de derde maal kon ik hem fotografeeren! Hij wierp toen juist een argwanenden blik op de huizen aan de overzijde, om dadelijk daarna weer heen te gaan. Ik zal aanstonds de film gaan ontwikkelen!

— Knap gedaan, Charly! zeide Raffles die intuschen zijn overhaalkolf nauwkeurig in het oog had gehouden.

Zijn oogen glansden, en op zijn wangen was een verhoogde kleur verschenen.

Charly keek zijn meester met verbazing aan.

Hij kende dien blik!

Zóó keken de oogen van Lord Lister, als hij op het punt stond een groote ontdekking te doen.

Nu nam hij de kolf van den brander, goot den inhoud in een klein maatglas, roerde er met een glazen staafje in, en hield het glas toen tegen het licht.

Toen zette hij het maatglas langzaam weder neder en wierp tegelijkertijd Charly een eigenaardigen blik toe.

— Wat is er? vroeg de jongeman nieuwsgierig.

— Wat er is, het vergift, waarmede men Vittorio van het leven heeft beroofd, is een plantaardige stof, waarvan ik de eigenschap zeer goed ken!

— Maar wat geeft ons dat? riep Charly uit. We weten nu toch bijna immers zeker, wie de dader is?

— Ongetwijfeld! Maar een zeer belangrijke zaak wist ik niet — en wel, dat ik een tegengif van deze stof kan vervaardigen.

— Maar ik herhaal nogmaals — wát zal ons dat helpen! riep Charly uit. Vittorio is immers dood!

— Neen! riep Raffles.

Charly meende zijn meester niet goed te hebben verstaan.

Hij kwam eenige passen nader en staarde Raffles met groote oogen aan.

— Wil je zeggen, dat de jonge Italiaan niet gestorven is?

— Nog niet tenminste! Hij is slechts schijndood! Maar over een uur of tien zou het vergift stellig zijn werk hebben gedaan!

Charly slaakte een kreet en vloog zijn meester om den hals.

— Je hebt dus alweder een menschenleven gered! riep hij vol vreugde uit.

— Nog niet! hernam Raffles op ernstigen toon. Er moet nog veel gedaan worden! Ik moet nu aanstonds aan het werk! Het gereedmaken van het tegengift zal minstens drie uren in beslag nemen! Ik heb geen minuut te verliezen. Laat Henderson wat koud vleesch en brood brengen — dan kan ik intusschen wat eten!

— Kan ik niets doen in dien tijd?

— Zeker! Ga de film ontwikkelen in de donkere kamer van het tuinhuis, als je haar wat snel droogt, kun je er nog vanavond een positief van afdrukken.

Charly snelde weg, den geest nog geheel vervuld van het wonderbaarlijke, dat hij zooeven had vernomen.

En toch was hetgeen zijn meester hem had medegedeeld, volstrekt niet onmogelijk.

Hij wist immers zelf, dat er vergiften bestonden, die niet aanstonds doodlijk werkten, maar het slachtoffer deden vervallen in een toestand, die in het geheel niet van den dood te onderscheiden was.

Hij kende eenige crimineele gevallen, welke Raffles hem had medegedeeld, waarbij menschen, die men door dit soort vergift uit den weg had willen ruimen, reeds begraven waren, maar weder in het leven waren teruggekeerd, waarschijnlijk doordat de dosis van het vergift te gering was geweest.

In deze weinige gevallen was men er in geslaagd de ongelukkigen te redden, omdat het graf nog niet was dichtgeworpen, of wel, omdat de kist zich op geringe diepte onder de oppervlakte van de aarde bevond.

Charly zegende het toeval, hetwelk het restantje vergiftigden wijn in handen had doen komen van zijn meester, en hoopte vurig, dat deze niet te laat zou komen.

Welk een hemelsche vreugde zou dit zijn voor Mea Nordica!

Hij toog dan ook met lust aan het werk.

De film viel voortreffelijk uit en was zeer helder.

De jonge man liet de film nog snel drogen en maakte er een positief van.

Toen ook deze ontwikkeld, gefixeerd, uitgespoeld en gedroogd was, deed hij haar in het bioscoop toestel, ontstak het electriche licht in het lamphuis en schakelde den motor in, die de film voorbij de lens dreef.

Aanstonds verscheen op het witte scherm een zeer duidelijk beeld van het huis van Vittorio Bruno.

Het gelaat van den jongen man, die eenige keeren met speurende blikken voorbij het huis heen en weder had geloopt, was even duidelijk zichtbaar als bevond hij zich in het vertrek, waar de projectie plaats vond.

Charly wreef zich de handen.

Zijn meester zou tevreden over hem zijn!

Hij doofde het licht weder, rolde de film weder in de trommel terug, na deze uit het projectietoestel te hebben genomen en legde haar in een kartonnen doos, welke hij zorgvuldig sloot.

Met deze werkzaamheden waren ongeveer drie uren verlopen.

Charly begon nu zelf hongerig te worden en begaf zich door het park naar de villa, waar hij zich in de eetzaal een bescheiden maal liet voorzetten door Gaston.

Binnen een kwartier was hij gereed, waarop hij zich onmiddellijk naar het laboratorium begaf.

Hij kwam daar juist, toen Raffles zich ontdeed van

de witte werkjas, die hij over zijn kleederen had aangetrokken.

— Welnu? vroeg de jonge man dadelijk.

— Ik ben geslaagd! riep Raffles met schitterende oogen uit.

— Heb je een proef genomen?

— Ja! Henderson heeft mij een van de proefkonijnen gebracht. Ik heb het dier het honderdste gedeelte van een gram van het vergift ingegeven en binnen een kwartier lag het konijntje schijnbaar dood, geheel verstijfd op de tafel voor mij. Ik wachtte nog bijna een half uur en spoot toen een weinig van het door mij bereide tegengif in de groote slagader, waar die door den hals loopt! Bedenk wel, dat het dier alle teekenen van den dood vertoonde. De hartslag had geheel opgehouden en het lijfje van het beest voelde ijskoud aan. Er ging een kwartier voorbij en je begrijpt, dat mijn spanning gedurende dien tijd zeer groot was. Ik begon al te vreezen, dat ik bij de samenstelling van het tegengif niet geslaagd was, toen er plotseling een rilling door het lichaam van het konijn liep. Ik slaakte een kreet van voldoening. Blijkbaar keerde het leven weder terug, ofschoon ik maar een geringe hoeveelheid van het tegengif gebruikt had. De rillingen volgden elkander sneller op, er kwam leven in den blik, het hart begon weder te kloppen en vóór ik er op verdacht was, sprong het konijn op alle vier pooten en wipte, vóór ik het kon verhinderen, van de tafel op den vloer van het laboratorium. Met een paar geweldige sprongen bereikte het diertje de trap en verdween uit het oog!

— Heb je het naderhand nog terug gezien?

— O ja! antwoordde Raffles lachend. Maar in een vrij beklagenswaardigen toestand!

— Hoe kwam dat zoo?

— Het dier was alle treden opgesprongen tot aan de deur boven aan de trap. Toen nu Henderson deze deur opende, beladen met het dienblad, om mij mijn middagmaal te brengen, struikelde hij over het arme konijn, en kwam met blad en al, maar helaas ook met

het konijn, dat niet spoedig genoeg uit de voeten had kunnen komen, aan het benedenste gedeelte van de trap aan — veel vlugger dan hij berekend en ook wel gewenscht had!

— Goede hemel! Toch niets gebroken?

— Henderson niet — het konijn een pootje! Ik heb het reeds gezet! — daar ligt de patiënt! Maar nu genoeg gesproken! Je hebt gegeten?

— Ja!

— Dan moeten wij spoedig op weg! Het is nu bijna tien uur!

— Zal men ons in de sterfkamer toelaten?

— Wij zullen ons voor gerechtsgeneesheeren uitgeven. Kom, laten wij ons aanstonds gaan verkleeden!

De beide mannen snelden uit het laboratorium en door het reeds duistere park naar de villa.

Binnen een half uur waren zij onkenbaar vermomd.

Raffles stak een klein fleschje met het tegengif, benevens een injectiespuitje, bij zich, en daarop verlieten de twee vrienden de villa langs het tuinpoortje, riepen in de Regentstreet een auto aan en lieten zich naar het huis brengen, waar de schijndoode lag.

Het was elf uur, toen zij aanbelden.

Een dienstmeisje bracht hen bij de kamerverhuurster, een oude, gezette dame, die zich juist ter ruste wilde begeven en vrij knorrig was, dat men haar zoo laat kwam storen. Raffles' nagemaakte legitimatiekaart werkte echter wonderen uit, en de kamerverhuurster gaf het dienstmeisje dan ook aanstonds bevel de beide gewaande gerechtsgeneesheeren naar de sterfkamer te brengen.

Raffles en Charly traden het sombere vertrek binnen, terwijl het meisje schuw op den drempel van de deur bleef staan.

— Je kunt wel gaan, kindlief! zeide Raffles op vriendelijken toon. Wij hebben nog een onderzoek te doen, dat vrij lang kan duren, en kwamen nog zoo laat, omdat morgen de begrafenis zal plaats vinden!

Het meisje verwijderde zich.

Raffles had den schakelaar van het electrisch licht

omgedraaid en trad nu naar het bed toe, waarop het lichaam van Vittorio lag uitgestrekt.

— Weet je, waardoor ieder geneesheer, die zijn hersens gebruikt, aanstonds zou worden getroffen bij het betreden van deze kamer? zoo wendde Raffles zich fluisterend tot Charly.

— Laat eens hooren!

— Door het volstrekt gemis aan de geringste lijkenlucht! Er is geen spoor van waar te nemen!

— Je hebt gelijk!

— Laat ons spoedig aan het werk gaan — de oogenblikken zijn kostbaar!

Raffles trad op het bed toe, ontblootte den hals van den Italiaan, vulde het injectiespuitje met het tegengif, en spoot een kleine hoeveelheid in de halsslagader.....

Een pendule op den schoorsteen lief toen juist een dof-galmenden slag hooren.....

Raffles en Charly namen zwijgend plaats naast het bed.

Een uur verliep in een uiterste zenuwspanning voor de twee vrienden.

Koud, stijf en stil lag het lichaam van den vermoorde nog steeds onder het sneeuw witte laken.....

Het wasbleek gelaat stond strak. De oogen waren gesloten.

Nu en dan boog Raffles zich over den schijndoode en luisterde aandachtig naar den hartklop.

Het gaf den wachtenden een hevigen schok, toen eensklaps, juist toen de pendule met naargeestigen weergalm middernacht sloeg, een lange rilling over de gelaatspieren van den schijndoode liep.....

Raffles stond op en trad naderbij.

Maar plotseling bleef hij staan, en spitte de ooren. Ook Charly luisterde.....

Het was of er in het aangrenzende vertrek heel zacht tegen het raam getikt werd.

Raffles trad snel op Charly toe, fluisterde hem in het oor: „Dáar is Paolo reeds om de compromitterende brieven! Opgepast!”

De twee mannen trokken hun revolver.

Raffles draaide het licht uit.

Op den tast liep hij naar de tusschendeur.

De sleutel stak in het slot.

Raffles draaide hem voorzichtig om.

De deur ging open.

De beide mannen traden sluipend het vertrek binnen.

Het was er geheel duister, maar door de beide ramen drong een zwak schijnsel naar binnen.

De valkenoogen van den Grooten Onbekende hadden spoedig achter een der ramen een duistere gedaante bemerkt, die zich langzaam heen en weer bewoog.

Op de ruit werd een zacht krassend geluid gehoord.

De revolver voor zich uit houdend, gingen de twee gewaande geneesheeren het vertrek verder binnen, daar zij niet behoefden te vreezen, dat de man buiten het raam hen zou kunnen zien.

Raffles boog zich tot Charly over en fluisterde hem toe:

— Vooral niet schieten, tenzij het volstrekt onvermijdelijk is! Wij moeten hem levend vangen! Hij kent het geheim van het testament! Houdt de boeien en den doek gereed! Wij zullen ieder aan een kant van het raam gaan staan. Handel niet te voorbarig, maar wacht tot hij goed en wel binnen is!

De twee mannen namen hun post naast het raam in, verborgen achter de gordijnen.

Het krassend geluid duurde nog even voort en hield toen eensklaps op.

Toen werd er opnieuw getikt, en met een mat geraas brak de ruit, die blijkbaar met zeep besmeerd en met papier beplakt was.

Een korte pauze.

Toen tastte een hand naar de knip van het raam.

Een droog-knappend geluid — en langzaam zwaaiden beide raamdeuren open.

Weder een korte pauze.

Daarop werd een been over het raamkozijn geslagen.

Maar juist op dat oogenblik weerklonk uit de andere kamer, door de openstaande deur, een kermende, lang aangehouden zucht, zoo hartverscheurend en huiveringwekkend, dat Charly het merg in zijn gebeente voelde verkillen.

Toen werd alles weer stil.

Maar het been werd behoedzaam weder over het kozijn teruggetrokken.

Raffles wilde juist te voorschijn treden en den indringer, die blijkbaar boven op een ladder stond, vastgrijpen, toen hij als vastgenageld bleef staan.

Hij kon de deuropening door een kier van het gordijn juist zien.

En in die opening verscheen een spookachtige gedaante.

Het was een man, in een sneeuwwit hemd gehuld, dat hem tot op de voeten neerhing.

Zijn gelaat was doodsbleek, en ordeloos hing het zwarte haar over zijn voorhoofd. Zijn oogen waren wijd opengesperd.

Met beide handen zocht de gedaante steun aan de deurposten.

En toen klonk een stem, die als uit een graf leek te komen:

— De man, die mij vergiftigd heeft, heet Paolo Bastiano!

Aan den kant van het raam weerklonk een vreeselijke kreet, dadelijk daarop gevolgd door een gillend gelach.

Een man liet zich met de vlugheid van een aap langs de ladder omlaag glijden.

Raffles en Charly traden te voorschijn en bogen zich uit het raam.

Van beneden klonk nog steeds het waanzinnig gelach, niet om aan te hooren.

De vluchtende man stormde langs het smalle pad van het voortuintje, altijd zijn snijdende lachgillen uitstootend.

Met ongelooflijke behendigheid klom hij in een boom, sprong van daar op den muur, bereikte de straat en vluchtte zoo snel als een hert.

Het gelach stierf weg.

Raffles keerde zich zwijgend om.

Midden in de kamer stond Vittorio Bruno, die met verwilderde oogen om zich heen keek.

Raffles trad op hem toe en legde hem de hand op den schouder.

— Wie zijt gij? vroeg de Italiaan, terwijl hij een pas achteruit deed.

— Een vriend!

— Waarom ben ik hier? Waarom ben ik in een doodshemd gehuld? Wat is er met mij gebeurd?

— Gij zijt zeer, zeer ziek geweest! Gij moet spoedig met ons medegaan, dan zal u alles duidelijk worden!

— Ik heb zoeven een zin uitgesproken — ik wist zelf niet, wat ik zeide — wat was het?

— Gij hebt, zonder het u bewust te zijn, den laatsten zin voltooid, dien gij hebt uitgesproken voor zich een — een zware bewusteloosheid van u meester maakte.

Vittorio streek zich over het voorhoofd.

Het scheen in zijn denkvermogen te dagen.

Zijn oogen herkregen langzaam hun gewonen glans, Stamelend, met een rilling van ontzetting, fluissterde hij:

— Ik weet het — ik stierf — en ik ben uit den doode herrezen!

HOOFDSTUK VI.

Het geheim van het testament.

Vittorio verborg het hoofd in de handen.

Opnieuw legde Raffles de hand op den schouder van den jongen Italiaan.

— Ik zal u nu een kalmeerenden drank geven! zeide hij. Aanstands wordt u alles opgehelderd. Thans moeten wij vertrekken! Men moet ook in het huis het vreeselijke lachen van den waanzinnige hebben gehoord. Het Noodlot heeft Paolo zwaarder gestraft dan menschen het konden doen! Kleedt u aanstands aan, en ga met ons mede!

Nog half versuft, maar ondanks zichzelf gehoorzamend aan de bevelende, maar vriendelijke stem van Raffles, ging de uit den dood herrezene de slaapkamer weder binnen en kleedde zich snel aan. Binnen vijf minuten was hij gereed.

— Verberg vooral uw gelaat goed! zeide Raffles. Niemand mag u herkennen. De huisbewoners zouden ten doode verschrikken. En volg ons nu!

Maar Vittorio hield Raffles met een gebaar tegen.

— Een oogenblik, mijnheer! Ik wil eerst weten — waart gij degen, die mij uit den schijndood gewekt heeft?

— Dat was ik, Vittorio Bruno. O neen — vooral geen voetval! *Men bedankt geen man als ik ben.* Ik heb mij voor u geïnteresseerd, omdat Mea Nordica tot de weinige vrouwen behoort, voor wie ik grooten eerbied koester. Neen, gij moogt nu ook nog niets vragen.....

— Zeg mij alleen, of Mea weet, dat ik.....

— Neen! En gij zult wel begrijpen, dat wij haar met de grootste behoedzaamheid moeten voorbereiden op dit heerlijke nieuws!

Vittorio knikte bevestigend.

— Ja, zeide hij zachtjes. Het zou haar dood kunnen zijn! Wij hadden elkander zoo lief! En waarheen brengt gij mij nu?

— Naar het buitenverblijf van Graaf Wilmore, dicht bij Londen! Wij handelen 's zijn opdracht!

— Dus — Graaf Wilmore heeft zich over ons ontfermd? riep Vittorio verheugd uit. Dan moet alles in orde komen! Hij is een edel mensch en een buitengewoon kunstkenner!

— Geloofst gij? vroeg Raffles op zulk een zonderlingen toon, dat de jonge Italiaan hem verbaasd aankeek.

Daarop vervolgde hij haastig:

— Nu, het is mogelijk! Wij beiden zijn trouwe vrienden van hem, laat u dat genoeg zijn.

De mannen wilden zich verwijderen, toen Vittorio Raffles opnieuw staande hield:

— Zeg mij nog slechts dit ééne — want gij lijkt wel alwetend te zijn: waarom stond Paolo mij naar het leven?

— Dat weet ik niet, antwoordde Raffles kalm. Maar daar Graaf Wilmore ons heeft gelast, het te onderzoeken, zoo zullen wij het spoedig weten! Maar nu is de beurt aan mij om u een vraag te stellen: waarom hebt gij, toen gij het vergift in uw aderen voelde woelen, uitgeroepen, dat Paolo u dit had ingegeven — al hebt gij den zin niet kunnen uitmaken?

— Dat zeide mij mijn instinct! Ik had Paolo niets in den weg gelegd en toch gevoelde ik, dat hij mij haatte. Hij heeft mij ook herhaaldelijk geschreven, om mij van een huwelijk met Mea te weerhouden!

— Juist — die brieven wilde hij vannacht terughalen. Maar kom nu spoedig mede! drong Raffles aan.

De drie mannen verlieten het huis, angstig nagestaard door eenige bewoners in nachtgewaad, die door het gillen van den waanzinnige uit hun slaap gewekt waren.

De deur van de sterfkamer was gesloten, evenals die van de werkkamer.

Vóór de deur wachtte een renwagen, bestuurd door Henderson, die per telefoon door Charly was besteld.

In stormende vaart vloog de wagen door de stille straten van Londen naar het buitenverblijf van Graaf Wilmore, dat om twee uur in den nacht werd bereikt.

Raffles en Charly geleidden Vittorio, die nog zeer zwak was, naar een behagelijk ingerichte logeerkamer. Een met zorg door Raffles zelf samengestelde maaltijd herstelde de krachten van den jongen Italiaan, die zich daarop ter ruste begaf, nadat Raffles hem had medegedeeld, dat Graaf Wilmore hem den volgende morgen zou komen bezoeken.

Vittorio, overmand door de aandoeningen en de vermoeyenis, sliep spoedig in.

Dadelijk stegen Raffles en Charly weder in den renwagen, na Henderson bevel te hebben gegeven, bij den jongen tooneelspeler te waken.

Pijlsnel schoot de wagen over den weg naar Londen terug, om niet eerder stil te staan dan voor de kleine tuindeur in den parkmuur van de villa in Regentstreet.

— Ga het fototoestel en de lamp halen, Charly! fluisterde Raffles. Ik zal de auto in de garage rijden!

Een kwartier later waren de beide mannen op weg naar het huis van notaris Holborn.

Zij waren in wijde regenmantels gewikkeld, die hun gestalte en de voorwerpen, welke zij droegen, geheel verborgen.

Spoedig hadden zij het huis bereikt.

Het was een ouderwetsch, klein gebouw, achter in een tamelijk grooten tuin gelegen.

Raffles en Charly wachtten tot de voetstappen van een eenzamen politie-agent waren weggestorven, en

wipten toen als acrobaten over het lage tuinhek.

Zij verborgen zich snel in de schaduw van het struikgewas en slopen toen over het gras naar het huis toe.

Het geoefend oog van Raffles had spoedig een laag raam in den zijgevel van het huis ontdekt, dat buiten het gezichtsveld der voorbijgangers viel, daar het uitzag op den hoogen zijmuur van den voortuin.

Op de teenen staande, opende Raffles met behulp van een kromgebogen ijzerdraad met gemak den raamwervel. Hij heesch zich vlug op, en klauterde naar binnen, spoedig door Charly gevolgd.

De twee mannen stonden in een groot vertrek, blijkbaar een wachtkamer, daar er, behalve een met tijdschriften beladen tafel, slechts een dozijn stoelen te vinden was.

Op de teenen loopend, bereikten zij een tusschen-deur.

Raffles draaide de kruk om.

De deur ging langzaam open.

Zij stonden voor de werkkamer van den notaris.

Het was een ruim, deftig gemeubeld vertrek met drie ramen, waarvan de gordijnen gesloten waren.

De twee indringers hadden thans hun lantaarns ontstoken en konden dus de omgeving goed opnemen.

In een hoek stond een groote brandkast!

Raffles trad er aanstonds op toe.

— Electricisch verzekerd! bromde hij zachtjes. Geef eens een kniptang, Charly.

De jonge man opende de tasch met inbrekerswerktuigen en reikte Raffles een tang met lange handvatsels en korten, scherp bek toe.

Met een enkele beweging knipte Raffles den electricischen draad door, die tusschen kast en kamerwand verborgen was, maar toch niet zoo goed of het scherpe oog van den gentleman-inbreker had hem ontdekt!

Het alarm-signaal was nu buiten werking gesteld en de twee vrienden togen aan den arbeid.

De kast was zeer zwaar, en het duurde een uur,

vóór zij de schoten der vele sloten met een uiterst dunne cirkelzaag hadden doorgezaagd.

Eindelijk draaide de deur om haar hengels!

De kast bevatte geen geld, maar een zeer groot aantal verzegelde enveloppen, waaronder een tachtigtal testamenten.

Snel doorzochten Raffles en Charly den stapel.

— Hier is het stuk! fluisterde Charly, terwijl hij zijn meester een gele enveloppe overhandigde, met een groot rood lakzegel gesloten.

Met vaste hand was er op geschreven:

„Testament van Winston Eastburn, opgemaakt op den 12den Dedember van het jaar 1910.”

Met de grootste behoedzaamheid opende Raffles met behulp van een daarvoor bestemd toesteltje, de enveloppe, zonder het zegel in het minst te beschadigen.

Charly had intusschen het fotoestel gereed gemaakt, en de electriche lamp ter sterkte van drieduizend kaarsen, aan de huisleiding geschakeld.

Raffles hield het document in de hand.

Hij doorliep het snel en glimlachte.

— Ik vermoedde zoo iets! fluisterde hij. Fotografeer het snel — ofschoon het eigenlijk niet meer noodig is!

Charly zette het stuk tegen een overeind gezet boek en stelde de camera in werking, nadat hij de lamp ontstoken en op de eenige pagina van het testament gericht had.

Hij belichtte de photographische plaat gedurende vijf minuten en doofde de lamp weder.

Raffles stak het testament weder in de enveloppe, sloot deze weder, legde ze op haar plaats tusschen de andere stukken, duwde de deur van de kast weder dicht, en fluisterde:

— Alles klaar! Holborn is een zeer kundig man als hij ontdekt, welke van de tachtig testamenten geopend is! En nu snel weg!

De twee mannen keerden langs denzelfden weg weder terug.

Zij klommen uit het raam, ijlden naar het hek, en sprongen er over.....

Maar op dat oogenblik klonk het snerpend geluid van een politiefluitje!

— Ik dacht wel, dat dat licht achter de gordijnen niets goeds te beteekenen had! klonk een zware stem. Halt of ik schiet!

Een reusachtige politie-agent strekte de hand naar Raffles uit.

Maar die hand bereikte haar doel niet!

Raffles bukte bliksemsnel en bracht den agent met een hevigen kinslag ter aarde.

Twee andere agenten kwamen toesnellen.

Raffles en Charly ijlden zoo snel zij konden weg. Maar een der agenten, een ware hardlooper, was hen dicht op de hielen.

Charly bedacht zich niet lang.

Hij haalde den driepoot van het fotoestel onder zijn mantel te voorschijn en wierp het zware statief juist tusschen de beenen van den voorthollenden agent.

De man struikelde..... viel..... en toen hij weder overeind was gekrabbeld, waren de vluchtelingen verdwenen!

Snel als herten ijlden Raffles en Charly voort.

Binnen tien minuten bereikten zij de garage.

De auto werd naar buiten gereden, de deur weder gesloten — ten derde male ving de nachtelijke rit met de snelheid eener locomotief aan.

Dicht bij het landhuis matigde Raffles de vaart van den wagen.

— Heb je soms al geraden wat het was, Charly? vroeg Raffles glimlachend.

— Ik heb er geen flauw idee van! Bij het instellen heb ik slechts enkele letters en woorden gelezen!

— Wel, die dwaas van een Eastburn heeft in zijn testament de bepaling gemaakt, dat zijn heele vermogen aan Mea kwam — mits zij vóór haar meerderjarige huwde, zónder dat de notaris haar dit evenwel mocht mededeelen!

— Maar hoe wist Paolo dat in 's hemels naam?

— Zeker niet langs een eerlijken weg! Ik vermoed, dat hij het dicteeren van het testament heeft afgeluisterd. Nu begrijp je zeker, welk groot belang hij er bij had, dat Mea niet huwde vóór haar meerderjarigheid, hetgeen bij zuidelijke volkeren toch bijna altijd het geval is! Hij zou dan de éénige rechthebbende erfgenaam zijn geweest!

— Die schurk!

— Ja, het goud kweekt immers schurkerij! Maar de ongelukkige is al zwaar gestraft! Aan ons, de taak, de gelieven weer tot elkander te brengen!

Met de grootste behoedzaamheid deelde Raffles, in

de gedaante van Graaf Wilmore, den volgenden morgen aan Mea Nordica mede, wat er den vorigen nacht was voorgevallen.

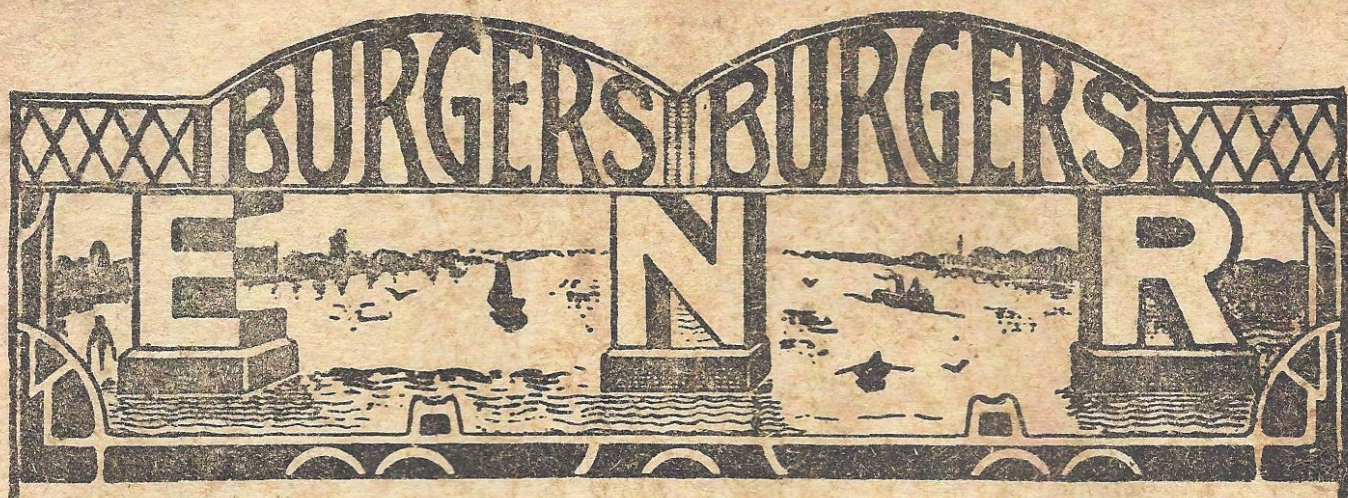
Slechts van het testament repte hij met geen enkel woord.

Alleen eischte hij met vriendelijken drang, dat Mea en Vittorio zeer spoedig in het huwelijk zouden treden.

En daar het volstrekt niet had kunnen worden uitgemaakt, welk testament er in dien woeligen nacht ten huize van den notaris geopend was — zoo moest deze de dwaze bepaling van zijn principaal wel ten uitvoer

De volgende aflevering (No. 198) bevat:

De gestoorde huwelijksreis.



**Ondervinding is de
beste Leermeesteres!**

Bovenstaand spreekwoord is met
recht van toepassing op de

**Burgers E. N. R.
Rijwielen**

omdat ze in gebruik voor allerlei
doeleinden de beste zijn gebleken.